Moto:
„ ...scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt. "
- Exod 3:5b

Pastor IOAN RUSU

Jos papucii!

Editura RISOPRINT Cluj-Napoca • 2010
© 2010 RISOPRINT
Toate drepturile rezervate autorului & Editurii Risoprint.
*Editura **RISOPRINT** este recunoscută de C.N.C.S.I.S. **(Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din învăţământul Superior).***
Pagina web a CNCSIS: www.cncsis.ro
Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusa sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al autorului.
AII rights reserved. Printed in România. No part of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the author.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României RUSU, 1OAN
Jos papucii! / Rusu Ioan. - Cluj-Napoca : Risoprint, 2010 Bibliogr. ISBN 978-973-53-0288-7
231
Editor: GHEORGHE POP
Consilier editorial: MIRCEADRĂGAN Design copertă: PETRU DRÂGAN
Tiparul executat la: **S.C.ROPRINT®S.R.L.**
400 188 Cluj-Napoca • Str. Cernavodă nr. 5-9 Tel/Fax: **0264-590651** • roprint@roprint.ro
430 315 Baia Mare • Piaţa Revoluţiei nr. 5/1 Tel/Fax: **0262-212290**'

Mulţumiri

în primul rând mulţumirile mele se îndreaptă către Dumnezeu deoarece ideea acestei lucrări a venit în urma textului biblic în timp ce eram în Casa Domnului. Fără textul din Exod 3 fără călăuzirea Duhului Sfânt nu aş fi avut cum să mă gândesc la lucrurile pe care am reuşit să le scriu.
Biserica este al doilea motiv de mulţumire. Orele de studiu biblic prin calendarul ales mi-au pus în faţă posibilitatea să recitesc textul respectiv şi m-au provocat să revin asupra unor aspecte practice ale vieţii de credinţă. Conţinutul lucrării este cu precădere un material de dezbateri şi analiză pentru membrii Bisericii.
Familia îşi are un loc deosebit pe lista mulţumirii pentru sprijinul multiplu pe care mi 1-a oferit. îndeosebi soţia mea, Gheorghina, care a ştiut să mă asculte, aprobe, încurajeze şi chiar să mă atenţioneze când ceva i se părea neclar. Ea are arta sacrificiului de sine, fiind cel mai apropiat colaborator care mă încurajează continuu să nu abandonez lucrurile începute. Pentru felul cum timp de douăzeci şi cinci de ani a stat ca o redută în spatele meu susţinând lucrarea pe care am făcut-o pentru cauza Evangheliei Domnului Isus, merită tot respectul, aprecierea şi mulţumirile mele.
Din aceeaşi categorie fac parte şi Virgil, Daniel, Magdalena şi Otniel, copiii noştri care fără prea multă popularitate au apreciat, finanţat şi răspândit lucrările mele până acum. Ei sunt cei dintâi critici constructivi ai lucrărilor. Mulţumiri pentru aşa copii şi colaborare.
Editurii Risoprint, mulţumiri pentru toată lucrarea legată de tehnoredactare, tipărire, reclamă şi comercializare a lucrării de fată.

Mulţumiri distinşilor fraţi-colaboratori, Avraam Faur şi Liviu Raica pentru că au dat un plus de credibilitate şi apreciere lucrării prin cuvintele deosebit de valoroase ale recomandării scrise cu amabilitate.
Domnului, bisericii, familiei, colaboratorilor, sincere mulţumiri.

Aprecieri

„Jos papucii", parafrazare a chemării lui Dumnezeu făcută lui Moise de a-şi scoate încălţămintea pentru că locul prezenţei Sale este sfânt, este o cercetare a autorului din partea Domnului înspre toţi cititorii.
Aici poţi să afli pentru prima dată sau să-ţi aminteşti, condiţiile în care te poţi apropia de Domnul, îl poţi urma pe El sau te poţi angaja în lucrarea Sa ...
Te convingi că viaţa şi lucrarea creştină are la temelie acest principiu practic, şi fără de care nu se poate, al dezbrăcării de omul cel vechi - îmbrăcării cu omul cel nou, al descălţării de papucii vechi - încălţării papucilor noi ai ..."râvnei evangheliei păcii"... de exemplu.
Abordarea temei este una scripturală cu aplicaţii actuale, exprimarea este plastică, populară, incisivă care te obligă la cercetare ... evaluare ... schimbare.
„Jos papucii" este o carte binevenită într-o vreme în care „industria papucilor", care te împiedică să te apropii de Domnul să-L urmezi şi să-L slujeşti pe El, este aşa de dezvoltată şi produce atâta pierdere de suflete pentru veşnicie. Azi este o mare nevoie de a răspunde chemării lui Dumnezeu scoţându-ne încălţămintea pentru că locul prezenţei lui Dumnezeu este sfânt, calea apropierii de Dumnezeu este sfântă şi vasele de care se foloseşte Dumnezeu sunt sfinte.
Aşadar, „Jos papucii" este o carte de lecturat, de aplicat şi de dăruit şi altora. O carte scrisă în urma auzirii şi înţelegerii chemării lui Dumnezeu, făcută prin Scriptură, de a ne apropia de El, de a-L urma pe El, de a lucra pentru El, în condiţiile puse de El. O carte aplicativă care vine în urma unei vieţi de slujire a Domnului şi a experienţei pastorale de zeci de ani. Este o carte venită la lumină în urma cercetării pe care Dumnezeu a facut-o autorului, pastorului Ioan Rusu şi prin care Dumnezeu îşi extinde cercetarea spre noi, cititorii, chemaţi să fim nu doar „lecturători", ci şi împlinitori ai voii Sale.
Deci, dacă vrei să te apropii de Dumnezeu, să-L urmezi şi să-L slujeşti pe El, Jos papucii !"
Pastor, Avraam Faur

Cuvânt de apreciere

Este limpede că trăim într-un secol plin de surprize şi, prin urmare, avem parte de noi provocări, cărora trebuie să le facem faţă prin credinţă. De aceea cititorii au la îndemână o a treia carte a Pastorului Ioan Rusu, care a muncit cu mult patos în diverse comunităţi până la pensionare.
Prima carte, intitulată „Zece trepte de cunoaştere a Domnului Cristos", o carte remarcabilă şi plină de conţinut.
A doua carte - „Redescoperirea uceniciei" - se ridică deasupra multor cărţi scrise în ţară, datorită profunzimii sale teologice.
Recent, Pastorul Rusu Ioan a ieşit la rampă cu o nouă carte, „Jos papucii", în care sugerează ritmul sfinţeniei.
Kierkegaard a descris două tipuri de creştinism. Primul grup îi include pe cei care se desculţă, adică îl imită pe Isus Cristos, iar cel de-al doilea grup îl reprezintă cei care se mulţumesc să vorbească doar despre El. Poate ca este un altfel de a te desculţa când intri în prezenţa rugului aprins.
Ravi Zacharias în „Izbăveşte-te de rău" susţine că există oameni ai imaginii şi oameni

ai dramei. Oamenii imaginii îl văd pe Domnul Isus dintr-o postură sigură şi de la distanţă, ca cineva care se uită la pictura cu „Cina cea de taină" a lui Salvador Dali de la Galeria Naţională de Artă din Washington.
Oamenii dramei nu sunt spectatori, ci, la fel ca şi publicul implicat în tragedia greacă Antigona, sunt participanţi individuali la drama morţii şi învierii lui Isus, murind zilnic faţă de sine, adică desculţându-se la cruce spre a învia la noutatea vieţii cu Cristos. De aceea Domnul i-a spus lui Moise, în fata rugului aprins „Jos papucii, descalţă-te!", pentru că pe tărâmul sfinţeniei lui Dumnezeu nu se poate merge altfel, doar desculţ, adică cu atenţie şi responsabilitate.
Calea Domnului Isus este îngustă, aşa că nu-i posibil să umbli pe ea încălţat decât cu acea încălţăminte vizată în Efeseni 6:15, adică având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei Păcii.
Simplu, clar, sugestiv, imperativ, urgent, benefic, jos papucii !
Pastor, Liviu Raica

Cuvânt înainte din partea autorului

Cititorii au la îndemână o lucrare ce dezbate problematica acţiunii de scoatere a încălţămintei la porunca lui Dumnezeu. Această acţiune va fi numită în continuare „Jos papucii" şi are în vedere complexitatea semnificaţiei acestui gest. Naraţiunea descălţării este privită şi explicată prin perspectiva experienţei pastorale ce are în obiectiv un context mai larg al creştinului decât cel de întâlnire din cadrul clădirii şi al programelor religioase desfăşurate ocazional acolo. Fiecare pereche de papuci surprinde o anumită dimensiune a vieţii pe care Dumnezeu doreşte să o aducă în prezenţa Sa pentru ca omul să se poată bucura de umblarea zilnică şi completă cu Dumnezeu pe locurile sfinte lipsite de orice interferenţă cu păcatul pe care Dumnezeu nu poate să îl accepte în prezenţa Sa.
De fiecare dată când Dumnezeu ne cere să lăsăm „jos papucii" o face pentru binele nostru, cu toată dragostea şi respectul, fără a ne constrânge în vreun fel anume. Accesul în prezenţa lui Dumnezeu este condiţionat de acceptul personal de supunere şi punere în practică a acestor cerinţe.
Numărul papucilor pe care l-am descoperit este impresionant şi le-am dat nume metaforice, cât mai aproape de realitate. Aşa am înţeles eu că stau lucrurile privind la Moise, la mine şi la cei din jurul meu pe care i-am păstorit ani de zile. Din discuţiile cu colegii mei păstori, am ajuns la concluzia că şi ei au acelaşi fel de probleme ca şi mine şi că oamenii se aseamănă foarte mult între ei indiferent de locul unde vieţuiesc. Soluţia pentru toate problemele personale şi bisericeşti vine din partea lui Dumnezeu care ne cere tuturor fără deosebire, ...jos papucii ! Picioarele noastre sunt terminaţia trupului care au în ele incorporate reţeaua sistemului nervos prin care sunt

percepute o sumedenie de informaţii ce vin în atingere cu ele. încălţămintele noastre trebuie să fie construite în aşa fel ca acest sistem nervos să nu devină inactiv, singura încălţăminte cu care ne putem apropia de Dumnezeu şi merge pe calea mântuirii este dată de Dumnezeu după ce în prealabil ne-am descălţat de propriii noştri papuci.
Sunt conştient că subiectul nu este epuizat şi că el va trezi o serie de aprecieri diferite, fapt inevitabil de altfel pentru orice carte scrisă de oricare autor. Intenţia mea este să trezesc interes suficient de mult în rândul cititorilor în vederea unei examinări personale cu toată atenţia cuvenită a acestui gest atât de necesar fiecăruia dintre noi.
Dumnezeu cere lui Moise să îşi pună jos papucii, lui Iosua îngerul Domnului îi cere

exact acelaşi lucru, Solomon cere poporului Israel să îşi păzească piciorul când intră în Casa Domnului, copiii lui Dumnezeu sunt atenţionaţi să croiască cărări drepte cu picioarele lor. Umblarea fiecărei persoane este ajutată sau îngreunată de încălţămintele pe care le are în picioare.
Fiindcă papucii umani nu sunt compatibili cu căile sfinte ale lui Dumnezeu, este nevoie ca să ne descălţăm de propriii noştri papuci şi să încălţăm papucii pe care Dumnezeu ni-i pune la dispoziţie pentru ca umblarea noastră să fie permisă în prezenţa Domnului.
Sunt mulţumitor Domnului pentru orice influenţă în bine a cititorului şi pentru orice sugestie, critică sau sfat pentru mai bine.
Autorul

Cuprins

Introducere 15
1. Papucii genetici 20
Superioritate, ură, invidie, răzbunare, crimă
2. Papucii educaţiei.....28
Mândrie, dispreţ, filosofie, cultură
3. Papucii personalităţii.....33
Caracter, temperament
4. Papucii materialismului.....38
Bogăţie, lăcomie, zgârcenie, mamona
5. Papucii sociali.....44
Caste, bresle, grupuri, partide
6. Papucii religiei.....48
Sectarism, sincretism, ecumenism, liberalism, modernism, globalizare, păgânism
7. Papucii opiniei personale.....55
Exclusivistă, unilaterală, conflicruală
8. Papucii politici.....61
Origine, doctrină, compromis, manipulare, guvernare - opoziţie
9. Papucii ocultismului.....*66*
Horoscop, magie, blasfemie, spiritism
10. Papucii lumeşti.....75
Duhul lumii, pofta firii pământeşti, pofta ochilor, lăudăroşenia
11. Papucii limitării personale.....81
Nivelul de înţelegere, capacitatea de exprimare, starea de sănătate fizică, maturitatea spirituală

12. Papucii diplomaţiei.....87
Nu critica, nu contrazice, nu impune, apreciază totul, nu provoca, Discursul impersonal, nu pune întrebări, nu da exemple contemporane

Introducere

Trăim într-o societate care şi-a dezvoltat bine industria încălţămintelor.

De mici copii părinţii noştri ne cumpără încălţămintea potrivită şi necesară cu nevoile vârstei aşa încât ne vine greu să ne imaginăm o viaţă lipsită de încălţăminte. Lucrarea de faţă este o abordare metaforică a încălţămintei pe care o poartă o persoană în lupta pentru existenţă. Abordarea acestui subiect este o invitaţie personală a cititorului la retrospectiva vieţii asupra multiplelor feluri de încălţăminte purtate. Mai mult de atât, ele sunt văzute ca fiind purtate simultan, una peste cealaltă în forma cepei şi a căpăţânii de varză, iar pe fiecare se lipesc o serie de adaosuri asemănătoare noroiului ce încarcă încălţămintei făcând mersul anevoios, incomod şi periculos. Din pruncie până la adânci bătrâneţi aceste încălţăminte se adaugă una peste alta formând o terminaţie uriaşă asemănătoare unei copite sinucigaşe ce determină izolarea şi decesul prematur.

Această aglomerare de papuci neuniformi şi incredibil de mari fac umblarea persoanei imposibilă pe anumite căi şi opresc intrarea persoanei în anumite locuri. Aşa cum Moise nu putea să umble pe pământul sfânt din pricina încălţămintei din picioare, nici noi nu vom putea ajunge pe tărâmuri sfinte fără a ne scoate propriile încălţăminte. Arunci când dorim să punem în practică invitaţia Domnului Isus Cristos „Intraţi pe poarta cea strâmtă"(Matei 7:13) vom constata că este imposibil tocmai din pricina uriaşilor noştri papuci pe care nu-i putem strecura înăuntru. Cât despre umblarea pe „Calea îngustă" nici nu poate fi vorba, ar fi un fel de încercare să umblăm pe sârmă încălţaţi cu nişte pietre de moară, sinucidere curată. Papucii de acest fel mai sunt periculoşi deoarece prin ei nu pătrunde niciun fel de sensibilitate, ei strivesc tot ce întâlnesc în cale fără niciun fel de

regret. Papucii prezentaţi în această lucrare se susţin unii pe alţii şi în timp devin parte comună cu purtătorul, inducându-i acestuia părerea că este cel mai bun. De acolo de sus, din înălţimea propriilor opinci nătânge, schimonosite, dizgraţioase, el, purtătorul lor, priveşte cu superioritate la toţi cei din jur. El nu-şi dă seama că duhoarea ce străbate din bocancii lui dăbălaţi ofileşte florile pe lângă care trece cu îngâmfare. Mersul lui încet şi împiedicat lasă dâre adânci, asemenea unui tractor ce patinează pe arătură, aşa încât cei care ar dori să calce pe urmele lor să aibă drumul cât mai greu cu putinţă. Pe parcursul anilor, odată ce papucii cresc cât căpiţele, prin crăpăturile lor răspândesc o duhoare imposibilă de mândrie, ură, lăcomie şi alte miresme scârboase care te pun pe fugă. La anumite opinteli când se păşeşte de sus, transpiraţia adunată în aceşti papuci împroaşcă trecătorii drept în faţă derutându-i. Scursorile lichidului negricios cu duhoare de şosete intrate în descompunere se prelinge prin găurile şireturilor completând imaginea publică a celui ce le poartă cu atâta osteneală. Dacă se află cineva să le facă vreo observaţie, vai de viaţa lor, nu se ştie niciodată când vor fi călcaţi şi făcuţi una cu pământul.

Papucii cu pricina cresc, se umflă, absorb ca un burete, le place mocirla, se împacă deosebit de bine cu noroaiele, nu ocolesc niciun fel de gunoaie, iau cu ei tot ce pot atrage şi se bucură când pot murdări ce ating. Ei sunt încălţămintea la modă, mereu în trend, purtată pe podiumurile de prezentare a modei din marile capitale ale lumii. Cultura vremurilor le face reclamă, îi vede unici, necesari, le păstrează preţul ridicol de mare aşa încât cei ce îi poartă îşi etalează ostentativ statutul de bogătani. Pe de altă parte însă, şi cei mai săraci dintre oameni poartă acelaşi fel de încălţăminte pe care şi le confecţionează manual concurându-i pe cei bogaţi. Mare diferenţă nu este la nivelul formei sau a modelului, ci doar al calităţii materialelor şi eventual al provenienţei lui. Uneori s-ar putea să fie mai expresivi papucii de casă decât cei de firmă.

Oricare ar fi modelul, provenienţa sau preţul, atunci când o persoană are de a face cu Dumnezeu, condiţia primă este ca omul să îşi descalţe încălţămintele. Principiul subliniat în repetate rânduri este acela că „nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu încălţat" şi de aceea fiecare persoană, indiferent cine ar fi ea, de unde ar fi sau timpul în care s-ar afla, trebuie să-şi pună jos papucii.
Viaţa de creştin trebuie să fie privită cu toată seriozitatea din toate punctele de vedere de către fiecare creştin care se respectă pentru a şti cu precizie care sunt responsabilităţile ce se cuvin asumate în deplină cunoştinţă de cauză.
Am încercat să înţeleg câteva dintre principiile rostite de Dumnezeu prin cuvintele Bibliei, plecând de la textul din Exodul 3:1-6
„...Nu te apropia de locul acesta; scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ Sfânt. "...
Moise este o persoană providenţială din toate punctele de vedere, un geniu vrednic de cele mai alese distincţii universale, inclusiv premiul Nobel.
Momentul istoric, părinţii, naşterea, punerea lui pe Nil, găsirea lui de către fiica lui Faraon, doica, copilăria, educaţia, maturizarea, poziţia socială, autoritatea, evadarea, viaţa în deşert, căsătoria, noua viaţă, toate acestea aduc în faţa ochilor noştri o persoană deosebită care merită toată admiraţia.
Surprinzător este faptul că unei astfel de persoane Dumnezeu i se adresează cu aceste cuvinte: ...Jos papucii!
- De ce o astfel de atitudine din partea lui Dumnezeu?
- Ce anume avea Dumnezeu cu papucii lui Moise?
- Ce a trebuit să înveţe Moise din acest moment?
- Era ceva personal, sau mai mult de atât?
- Era ceva temporar, sau continuu?
- Era ceva local, sau universal?
- Ce trebuie să învăţăm noi?

Iată câteva întrebări inevitabile ce se ridică la citirea acestui pasaj, şi toate acestea aşteaptă un răspuns.
Viaţa, slujirea, răsplata lui Moise au curs prin perspectiva acţiunii, „Jos papucii"! Succesul şi insuccesul lui Moise au fost condiţionate de principiul „Jos papucii"! înţelegerea mea este că aici Dumnezeu se referă la un principiu minim obligatoriu, necesar oricărei persoane care a decis să se apropie de Dumnezeu.
Mesajul transmis este deopotrivă evanghelistic, devoţional, edificator, astfel încât toate categoriile de cititori să poată beneficia din plin de el, potrivit cu nevoia fiecăruia.
Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu încălţat! Meditând la acest aspect am ajuns la câteva concluzii pe care le voi dezvolta în cele ce urmează.
Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l facem este să ne dăm jos papucii!
Fiecare dintre noi ne naştem cu o pereche de încălţăminte şi apoi tot adăugăm altele noi pe parcursul vieţii aşa cum este şi în cazul lui Moise. Ce i-a fost cerut lui, ni se cere şi nouă întocmai, să ne scoatem propriile încălţăminte dacă vrem cu adevărat să se realizeze apropierea noastră de Dumnezeu.
în limbajul popular sintagma „încălţat" are conotaţii referitoare la atitudini sau acţiuni lipsite de înţelepciune, bunele maniere, etică, sensibilitate. O astfel de etichetă nu este favorabilă nimănui, ea devenind o piedică în relaţiile dintre oameni şi cu atât mai mult în relaţia cu Dumnezeu.
Fiecare persoană umblă în propriii lui papuci, fie cei naturali pe care el îi dezvoltă continuu şi îşi conduce viaţa aşa cum găseşte el de bine, fie în cei oferiţi de

Dumnezeu cu care se poate apropia suficient de Dumnezeu şi umbla în locurile sfinte, explorând locuri unice care altfel i-ar fi inaccesibile.
Scoaterea papucilor devine obligatorie atunci când se vizitează anumite locuri speciale, muzee, biserici, moschei, unde se poartă papuci speciali care se oferă la intrare. Mai mult de atât, sunt situaţii unde se impune schimbarea încălţămintei şi a hainelor din motive igienice, şi ca să nu fie duse înăuntru microbi, bacterii, boli. Nu poţi vizita anumite spitale, laboratoare, ferme decât cu echipament adecvat.
Cu atât mai mult se pune problema descălţării atunci când omul vine în prezenţa lui Dumnezeu.
Următorii papuci ce vor fi prezentaţi împreună cu un mic comentariu explicativ sunt parte a viziunii pe care am avut-o atunci când am citit textul amintit mai sus şi am privit cu atenţie la Moise, la mine, încercând să pătrund cât mai profund semnificaţia şi implicaţiile cererii exprimate de către Dumnezeu.
18
19

1. Papucii genetici

Primii papuci pe care îi are fiecare om sunt „papucii genetici", materni, naţionali. Ei sunt legitimaţia apartenenţei noastre la o anumită naţionalitate. Aceştia sunt moştenirea noastră primită de la părinţi şi cu ei ne naştem fiecare. Suntem dintr-o anumită naţionalitate mai aleasă decât alta, mai privilegiată decât alta, mai deosebită decât alta, spunem deseori. De aceşti papuci nu putem scăpa decât prin miracolul naşterii din nou într-o altă naţie. în timp, aceşti papuci se dezvoltă şi se lăţesc enorm prin adăugarea unor materiale care se lipesc de ei devenind una.
Superioritatea. Da, superioritatea este primul corp străin care se lipeşte în cantitate suficientă şi se înfige prin papuci în călcâie ca să stea acolo pentru toată viaţa. Uneori această superioritate ne este lipită cu grijă de părinţii noştri, ei o aşază ca pe nişte tocuri înalte şi ascuţite care să ne ridice mai presus de ceilalţi. Spun ascuţite, ca atunci când este nevoie, -cât mai des posibil, - să simtă cei care s-ar pune cu noi că avem ce ei nu au şi nici nu vor avea vreodată. Apoi ne vin în ajutor rudeniile, profesorii, compatrioţii care găsesc în noi un teren prielnic să cultive spiritul naţionalist superior, pe care uneori îl numim „glasul sângelui".
Cu acest tip de încălţăminte s-au purtat o sumedenie de războaie pe toată faţa pământului. Unele popoare au nimicit alte naţii din simplu motiv că nu erau la fel.
Pentru mai multă
20
edificare ne stau la dispoziţie mărturiile istoriei despre perioada sclaviei. Din nefericire şi spre ruşinea popoarelor, această încălţăminte care înrobeşte pe viaţă naţiuni mai sărace se dezvoltă şi azi la parametri înspăimântători în context modern.
Neamul lui Moise trăia de bună vreme sub talpa majorităţii autohtone care le dorea pieire veneticilor. Papucii naţionalişti egipteni se simţeau în pericol în faţa altei naţii care a venit la ei pe timpul foametei, iar acum se înmulţea ameninţător de repede.
Prima soluţie a egiptenilor pe care au găsit-o la îndemână au fost papucii proprii cu care sperau ei să elimine noul popor venetic din teritoriile lor. Opinca superiorităţii se

simţea legitimă să calce fără milă vieţile, libertatea, şi chiar natalitatea evreilor. Până şi moaşele erau determinate de autorităţile vremii să strivească viaţa micuţilor băieţi care se năşteau în poporul Evreu.
Albii sunt în război deschis cu negrii, aborigenii au fost nimiciţi în masă de cotropitorii mai puternici, mai vicleni, mai avari, mai înarmaţi. Aproape toată omenirea poartă jăratec în această încălţăminte. Naţionalismul, şovinismul, rasismul, sunt denumiri sinonime acestei încălţăminte genetice. Faptul că omul nu poate fi altfel este bine adeverit. Despre acest aspect scrie apostolul Petru „...felul deşert de vieţuire, pe care-1 moşteniseräţi de la părinţii voştri"(l Petra 1:18).
Lucrurile au evoluat până acolo că nu se mai suportă oamenii unii pe alţii în şcoli, biserici, familii etc. Cu orice chip se duce o luptă acerbă, oarbă, seacă pentru a se păstra identitatea naţională, se preferă reeditarea continuă a fenomenului „Babei". în loc de unitate, prosperitate şi pace se preferă naţionalismul absurd. Cui foloseşte o astfel de situaţie ?
Problema este că superioritatea se lipeşte la fel de bine pe toţi papucii genetici, fiecare naţie se crede superioară celorlalte, glasul sângelui din fiecare strigă la fel de tare. Moise însuşi nu a fost scutit de acest sentiment, istoria a consemnat pentru noi acel moment. „în vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieşit pe la fraţii săi şi a fost martor la muncile lor grele.
21
A văzut pe un Egiptean, care bătea pe un Evreu, unul dintre fraţii lui. S-a uitat în toate părţile şi, văzând că nu este nimeni, a omorât pe Egiptean şi 1-a ascuns în nisip" (Exodul 2:11). Atunci când s-a aprins superioritatea din călcâiele lui Moise, nu s-a mai putut abţine. Sângele lui ţipa şi Moise era foc şi pară.
Pe papucii genetici ai lui Moise, superioritatea avusese timp să cheme ajutoare, se plictisea să stea singură, aşa că a primit lângă ea alte două rudenii de ale sale, *„Ura şi Invidia".* Da acum nu mai era singură, avea companie, cu cine se sfătui, cu cine să facă planuri şi pariuri. Superioritatea, ura şi invidia aşteptau un moment prielnic să îl pună pe Moise la treabă. Ziua a venit atunci când Moise se plimba prin ţară de unul singur. Era doar prinţ, cine ar fi îndrăznit să îi facă rău? în timpul acestei plimbări, triumviratul superioritate-ură-invidie lipit pe călcâiele lui Moise şi hrănindu-se din sângele lui au chemat în ajutor o altă scârboşenie din neamul lor, un fel de verişoară de rangul doi, numită *Răzbunarea.* Aceasta a venit în grabă şi i-a îmbrăţişat tălpile picioarelor lui Moise aşezându-se ca o blăniţă moale. Când ochii lui Moise au văzut cum un frate de-al lui este bătut de egiptean, nici nu a realizat bine ce se petrece în el, a simţit doar cum un val de fierbinţeală dogoritoare i se urcă rapid de la tălpi până sus în cap. Totul vâjâia în jur, ochii lui scăpătau văpăi. Amestecul ciudat şi unic de superioritate, ură, invidie şi răzbunare l-au dus pe val. Mai înainte de a cumpăni bine ce se întâmplă, Moise a devenit leagănul unde cele patru târâtoare au conceput împreună un pui comun de două ori mai periculos decât fiecare dintre ele şi care se localizase în minte, acolo şi-a găsit el loc mai bun decât în papuci. Şi uite aşa, fără niciun fel de logică, fără a apela la alte metode plauzibile, Moise, marele Moise, alesul Moise, prinţul Moise ajunge robul papucilor genetici, deloc mai bun decât celălalt naţionalist care îşi vedea papucii lui mai presus de cât ai evreilor. Opinca, opincă omoară, după proverbul că pisica, pisică naşte, Moise se vede cum a ajuns cu amândouă picioarele în mocirla crimei, papucii genetici erau de acum pătaţi cu sânge.
22
Crima este de fapt mlaştina unde se afundă toţi papucii naţionalişti ai oamenilor din toate timpurile. Purtătorii acestor papuci nu au altă vină decât aceea că cineva i-a născut. Momentul de luciditate al lui Moise a fost fără efect, el a privit doar în jur să

se asigure că nu-l vede alt egiptean. Crima se instalase mult mai înainte înlăuntrul lui. Gestul pe care l-a făcut era doar partea vizibilă mult mai mică în afară decât înlăuntru. în cugetul lui, Moise avea impresia că totul este bine, aşa că s-a reîntors la palat unde şi-a petrecut seara şi noaptea cu impresia că a făcut exact ce trebuia, că a făcut ce este bine, că a venit timpul salvării neamului său. Moise şi-a dormit somnul liniştit, mulţumit şi îşi încărca bateriile pentru a doua zi. De acum avea treabă multă. Problema este că toată liniştea şi mulţumirea a durat numai o singură noapte, adevăratele surprize abia de acum urmau să vină. Ziua următoare a fost cu totul neaşteptat de surprinzătoare.

„A ieşit şi în ziua următoare; şi iată că doi Evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: „Pentru ce loveşti pe semenul tău?" Şi omul acela a răspuns: „Cine te-a pus pe tine mai mare şi judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori şi pe mine, cum ai omorât pe Egipteanul acela?" Moise s-a temut şi a zis: „Nu mai încape îndoială că faptul este cunoscut." Faraon a aflat ce se petrecuse şi căuta să omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon şi a locuit în ţara Madian..." (Exodul 2:13-15).

Au trecut patruzeci de ani, Moise nu a reuşit să scape de papucii naţionalişti care l-au scos din palat fugărindu-l în pustie. Aici era prinţul-cioban, academicianul-slugă, evreul-ginere al unui madianit. Cu fiecare zi, picioarele i se umflau în papucii genetici. Adaosurile lipite pe ei se dezvoltau în voie hrănindu-se după plăcere din venele lui Moise. Mersul lui tot mai greoi şi obositor prin nisipurile deşertului a ajuns într-o zi la locul în care Dumnezeu i-a venit în întâmpinare cu oferta de eliberare din aceşti papuci.

23

„Moise păştea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustie şi a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; şi iată că rugul era tot un foc şi rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: „Am să mă întorc sa văd ce este această vedenie minunată şi pentru ce nu se mistuie rugul." Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; şi Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului şi a zis: „Moise! Moise!" El a răspuns: „Iată-mă!" Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ Sfânt" (Exodul 3:1-5).

Au trecut ani în care Moise detaşat de momentul crimei pe care o comise subit, iar cineva făcuse din el o armă de ucis, şi-a privit urma paşilor, a realizat nesăbuinţa momentului, era dezamăgit de modul în care şi-a ratat menirea, poziţia, destinul, înţelegea bine că ceva inexplicabil se întâmplase în viaţa lui şi el nu avea puterea necesară să se împotrivească pornirilor lăuntrice. Credea că este puternic şi totuşi a fost învins. A ajuns fugar, străin, rob muncind din greu la alţii pentru o bucată de pâine şi pentru o nevastă. Ochii lui răscoleau zările, se resemnase cu soarta lui. Singura lui delectare era să descopere împrejurimile şi aşa, într-o zi, atras de rugul aprins se aflase pentru prima dată în viaţă faţă în faţă cu Dumnezeu. Aude pentru prima dată vocea Lui. I se adresează pentru prima dată şi primul lucru pe care Dumnezeu i-l spune este: ...Jos papucii! Moise! Nu te apropia, scoate-ţi încălţămintele din picioare...

Acolo era problema lui Moise! Dumnezeu începe cu problema lui. Intervine în ea. Aduce soluţia cea mai bună, care era unică, anume, ...Jos papucii!

Imperativ. Direct. Personal ...Jos papucii! Niciun pas mai aproape. Naţionalismul omului nu are nimic sfânt în el, nu are nimic compatibil cu sfinţenia lui Dumnezeu. Soluţia pentru

neputinţa şi eşecurile fiecărui om încep de jos, de la baza lucrurilor, acolo s-au alterat şi de acolo trebuie început...Jos papucii! Imediat! Acum!
Oricine se apropie de Dumnezeu trebuie să descalţe această încălţăminte ca să poată fi încălţat de Dumnezeu cu o încălţăminte ca a Lui, încălţămintea dragostei universale. Dumnezeu este unicul Dumnezeu pentru toate naţiile pământului. Poporul lui Dumnezeu trebuie să îi semene Lui, să fie părtaşi ai aceleiaşi forme genetice purtătoare de dragoste, înţelegere, pace, respect, apreciere.
Numai cel ce îşi lasă jos papucii personali va fi născut din nou „nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (Ioan 1:13). Acolo, pe locul sfânt, lângă rugul aprins, Moise a primit invitaţia să experimenteze primirea unei alt fel de genetici de origine Dumnezeiască în locul celei umane pe care o moştenea de la părinţii lui umani. Dumnezeu era gata să lucreze în Moise naşterea din nou „nu dintr-o sământă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac" (1 Petru 1:23).
Acolo Moise a primit slujba de ambasador al lui Dumnezeu în Egipt. Din acest moment el trebuia să-L reprezinte în toate pe Dumnezeu. Era de datoria lui Dumnezeu să îi dea o alt fel de încălţăminte în locul aceleia pe care o purta de obicei Moise. La dezertarea lui din Egipt, în urmă cu patruzeci de ani, Moise purta încălţămintea răzbunării, urii, crimei, fricii. Această încălţăminte îl ţinea încă departe de poporul lui, de familia lui şi îi întreţinea aceleaşi sentimente chinuitoare timp de decenii. Moise nu avea resursele interioare, motivaţia sa se reîntoarcă în Egipt. Pentru el era nevoie de o mare minune. La această minune lucra Dumnezeu în acel momente când i-a cerut:
...Jos papucii!
Fără minunea naşterii din nou nu se poate ajunge la o iubire reală şi durabilă faţă de aproapele. Fără naşterea din nou

dragostea este doar o parodie, o pantomimă în straie religioase de fariseism. Creştinismul cel mai sincer încălţat în papuci genetici nu este altceva decât o mimare jalnică, fără conţinut, un fel de ecumenism ieftin burduşit cu toleranţă oarbă, o apatie spirituală, un viciu mondial, o religie falsă total străină de tot ce înseamnă Dumnezeu Sfânt, drept, iubitor.
Moise nu a fost trimis să meargă în Numele Domului în papucii lui genetici, ci în papucii naturii dumnezeieşti. Nu putea să îl reprezinte pe Dumnezeu în faţa lui Faraon decât cu papucii daţi de Dumnezeu, după ce mai întâi îi descălţase pe ai lui. Moise a putut conduce poporul numai în papucii naturii Dumnezeieşti, altfel nu avea cum să umble în căile Lui. A fost nevoie să aducă oamenilor cuvintele, poruncile şi soluţiile lui Dumnezeu în papucii compatibili acestei slujiri. A făcut judecăţi drepte, a dat direcţii clare, a mers înaintea poporului cu încălţămintele noi, Moise era un om diferit de cel care fugise din Egipt cu patruzeci de ani în urmă. Secretul lui se afla în genetica diferită pe care o primise de la Dumnezeu.
Azi este la fel.
Minunea naşterii din nou pentru generaţia noastră este realizată de Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul. Sunt binevenite cuvintele; „Şi dacă chemaţi ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtaţi-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-1 moşteniseraţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur şi fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, şi a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi, cari, prin El,

sunteţi credincioşi în Dumnezeu, care L-a înviat din morţi, şi I-a dat slavă, pentrucă, credinţa şi nădejdea voastră să fie în Dumnezeu. Deci, ca unii cari, prin ascultarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele prin Duhul, ca să aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută, iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima; fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămânţă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac" (1 Petru 1:17-23).
Dumnezeu iubeşte la fel de mult pe toţi oamenii de pe faţa pământului, El nu face deosebire între etnii, le cere tuturor acelaşi lucru,... scoate-ţi încălţămintea din picioare.
Pentru un drum nou, o viaţă nouă, o familie nouă, o lucrare nouă, un destin nou, se cere o încălţăminte nouă primită din partea lui Dumnezeu şi pentru aceasta este vremea să punem jos papucii noştri.
Jos papucii! sau... niciun pas mai departe!
26
27

2. Papucii educaţiei

în cazul lui Moise trebuie avută în vedere cea de a doua pereche de papuci care erau încălcaţi peste papucii genetici cu toate adaosurile de pe ei. Aceşti papuci erau din elastic să se fixeze strâns de cei dintâi şi să nu jeneze adaosurile, ci dimpotrivă să le protejeze pentru a creşte cât mai bine.
Moise face parte dintre persoanele cu cea mai aleasă pregătire academică, era absolvent al academiei regale din Egipt fiind iniţiat tainele cunoaşterii de către cei mai iluştri dascăli ai vremii. Cunoştinţe de filologie, filosofie, astrologie, tactici militare, de conducere, ştiinţe politice şi multe altele au fost domeniul de preocupare al prinţului Moise, un copil minune al timpului. Dacă cineva se putea mândri pe bună dreptate cu nivelul cunoştinţelor, acela era Moise. Pe lângă faptul că avea ani suficienţi de şcoală teoretică, mai frecventase şi cursurile de zi postuniversitare cu durata de 40 de ani ai academiei vieţii. Lui Moise i se pot recunoaşte pe lângă diplomele de doctorat şi cea de docenţă.
Papucii fini ai educaţiei sunt foarte uşor expuşi la contaminare cu *mândrie,* sora geamănă a îngâmfării, care deşi se leagă pe picioare iese la iveală din priviri şi determină înţepenirea cefei. Uneori se manifestă ca un par ce ridică nasul omului mai sus decât limitele bunului simţ. Alteori se manifestă ca şi cum persoana ar fi înghiţit o coadă de mătură ce-1 face rigid şi ţeapăn ca un lemn. Oamenii mândri parcă s-ar
28
hrăni cu aburii mirosului din opinci de cauciuc încinse cu iz iute de transpiraţie expirată. Necazul cel mare este faptul că acest miros întunecă mintea să nu vadă graniţa dintre cunoştinţă şi îngâmfare. De obicei, astfel de persoane se văd pe ele însele mult mai presus decât altele. Curios poate fi faptul că nu datorită lor au parte de educaţia lor, ci lui Dumnezeu care le-a favorizat un statut special, cum era în cazul lui Moise. în acest fel şi cea mai mică pată de mândrie nu se justifică. Dumnezeu a văzut bine cum stă situaţia şi îi spune direct în faţă lui Moise: ...Jos papucii!
Dispreţul, un vecin apropiat mândriei îi vine totdeauna în ajutor acesteia să nu o lase

singură la greu, el se aşează de obicei pe bombeul papucului şi se umflă ca o minge ieşind în evidenţă de la distanţă. Atunci când mândria colaborează cu dispreţul fac din persoana şcolată un individ stupid şi imposibil. El se va crede totdeauna mai înţelept decât oricine. Dispreţul ia forme universale, nu se dă înapoi de la denigrări, batjocuri, ironii şi apelează cu uşurinţă la calomnii, bârfe, glume usturătoare. îndrăzneala dispreţului este fără limite atingând cu obrăznicie până şi Cuvântul lui Dumnezeu. El strigă public că nu există Dumnezeu, că Biblia nu poate fi adevărată, că Isus Cristos nu a existat, că nu este păcat, nu este bine sau rău. în forma lui de exprimare dispreţul îşi spumegă la vedere batjocurile intimidând pe cât posibil mulţimi de oameni.
Ca să stea împreună mândria cu dispreţul, pentru oamenii educaţi îşi aduce serviciile *filosofici.* Aceasta se defineşte pe sine însăşi a fi ştiinţa interpretării lucrurilor. Ea este o substanţă lichidă ce dezvoltă un câmp prielnic dezvoltării eului, ipoteze imaginare teoretice pentru interpretări pur omeneşti ale tuturor situaţiilor total străine de tot ce este Dumnezeu. Se formează astfel un amalgam de confuzii şi o mentalitate pietrificată căreia oamenii de ştiinţă i-au dat numele de *cultură.*
Cultura devine astfel învelişul exterior, coaja de nucă în care se adună înţelepciunea umană pe care o pun în aplicare şi

prin care oamenii se victimizează pe ei înşişi. Oricât de mare ar fi înţelepciunea omului, ea vine de jos, din papucii educaţiei care se umflă cu bulbucii mândriei, ai dispreţului, şi care se eliberează zgomotos asemenea flatulaţiilor ce răzbat prin încheieturile papucilor gata să plesnească, stârnind zâmbetele trecătorilor.
Moise era o persoană plină de toate acestea, era şcolat la cel mai înalt nivel, era poate îndreptăţită mândria, dispreţul, filosofia lui. El s-a comportat întocmai culturii vremii lui. Cu toate acestea Dumnezeu nu ezită nicio clipă să îi poruncească cu toată autoritatea: ...Jos papucii!
Papucii lui erau incompatibili cu sfinţenia în care locuia Dumnezeu. Moise avea nevoie de alt fel de înţelepciune, ceea ce adunase până atunci s-a dovedit perimat, expirat, fals. Originea acestui fel de educaţie nu venea de la Dumnezeu. Apostolul Iacov ne ajută să înţelegem mai bine felul de înţelepciune pe care îl pot dobândi oamenii. Iată ce spune el: „...dacă aveţi în inima voastră pizmă amară şi un duh de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului, înţelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă şi duh de ceartă, este tulburare şi tot felul de fapte rele" (Iacov 3:14-16).
Aşa arăta Moise în toată splendoarea Iui, un om educat, cult, cu pregătire, capabil, care umbla în papuci nepotriviţi lui, nu doar că nu îi stătea bine în ei, ci ajunsese o victimă a lor, direcţia lui mergea în jos, diavolul îi lipise pe papucii înţelepciunii lui ca pe o piatră de moară menită să îl înece de viu.
Dumnezeu îl privea de patruzeci de ani cum îşi răneşte picioarele în papucii educaţiei neadecvate pe care Egiptul i-o inoculase şi din pricina căreia ajunse un fugar lipsit care devenise cioban la oile socrului său. în sfârşit, Moise era suficient de obosit şi dispus să primească ceva şi de la Dumnezeu care i se arătase în rugul aprins. Spre marea lui nedumerire, primele cuvinte pe care i le adresează Dumnezeu au fost: ...Jos papucii!
Moise avea piciorul potrivit pentru altă pereche de papuci, cei ai educaţiei ce vine

direct de la Dumnezeu, şi ca să intre în posesia lor era nevoie să pună ...jos papucii! înţelepciunea lui Dumnezeu are cu totul alte dimensiuni, şi altă manifestare după cum aflăm tot de la Iacov prin cuvintele „înţelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roade bune, fără părtinire, nefăţarnică. Şi roadă neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace" (Iacov 3:17). Cu astfel de papuci drumul lui Moise nu mai era la fel, şi de fapt el a devenit o altfel de persoană. Aceea a fost ziua când Moise a învăţat de prima dată că nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu prin propria lui erudiţie, cu mândrie şi plin de sine. Dumnezeu este incomparabil mai înţelept decât înţelepciunea umană şi demonică la un loc. Dumnezeu este un vrăjmaş declarat al oricărei forme de mândrie şi, pentru binele celui ce doreşte sincer să se apropie de El îi cere necondiţionat să se descalţe de propria lui educaţie ca să poată fi învăţat de Dumnezeu tot ce este spre binele personal. în faţa unei astfel de realităţi nu se poate altfel decât: ...Jos papucii!
Interesante sunt şi cuvintele rostite de Apostolul Pavel, „Căci înţelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înţelepţi în viclenia lor" (1 Corinteni 3:19).
Peste secole, împăratul Solomon a notat câteva meditaţii referitoare la înţelepciunea pe care o dă Dumnezeu..." am văzut, că înţelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul" (Eclesiastul 2:13). „înţelepciunea preţuieşte cât o moştenire, şi chiar mai mult pentru cei ce văd soarele" Căci ocrotire dă şi înţelepciunea, ocrotire dă şi argintul; dar un folos mai mult al ştiinţei este că înţelepciunea ţine în viaţă pe cei ce o au" (Eclesiastul 7:1 lf) „înţelepciunea face pe cel înţelept mai tare decât zece viteji, care sunt într-o cetate" (Eclesiastul 7:19).
30
31
Parcă îl văd pe Moise cum i-au devenit picioarele mai uşoare, ca ale unui prunc născut de curând, odată ce a răspuns chemării lui Dumnezeu şi a lăsat ...jos papucii. Mândria, dispreţul cu toată filosofia ce le alimenta, defmindu-se cultură, au fost înlocuite imediat de Dumnezeu, şi odată cu ele a dispărut şi opoziţia lui Dumnezeu faţă de el. Atunci şi acolo, în pustie, la muntele Horeb, Moise a experimentat întâia dată ce înseamnă harul lui Dumnezeu cum avea să scrie mai târziu apostolul Petru. „Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har" (1 Petru 5:5). întotdeauna când Dumnezeu doreşte să se folosească de un om, îl cheamă la Sine şi îi cere deschis, direct şi clar: ...Jos papucii! înţelepciunea care vine de sus cuprinde omul căruia îi este dată începând de jos de la picioare. Numai aşa este posibilă apropierea lui de Dumnezeu şi umblarea lui în sfinţenia caracteristică lui Dumnezeu. El poate sta liniştit şi atent la cuvintele Domnului, nu-1 mai mănâncă picioarele şi nici nu-i mai miroase urât deranjându-i pe cei din jur.
Omenirea este la fel ca pe timpul lui Moise, ne încălţăm noi înşine şi copiii noştri pe cât posibil cu cei mai aleşi papuci ai educaţiei încercând să ţinem cadenţa culturii contemporane, ne aliniem ei, o promovăm şi ne folosim de ea chiar şi în cadrul serviciilor de închinare ale bisericii. Nu ne facem niciun fel de probleme că Dumnezeu ar avea ceva împotrivă. Pentru noi este ok, nu ne deranjează nimic, suntem foarte ocupaţi să îi slujim lui Dumnezeu în felul nostru, considerăm că îi suntem aproape. Nu ne oprim nici măcar o clipă să auzim măcar dacă ne spune şi nouă ca lui Moise: ...Jos papucii!
Ce încălţăminte avem în picioare ?
32

3. *Papucii personalităţii*

Conform DEX, personalitatea este definită „Ceea ce este propriu, caracteristic fiecărei persoane şi o distinge ca individualitate; ansamblu de trăsături morale sau intelectuale prin care se remarcă o persoană; felul propriu de a fi al cuiva" (http://dexonline.ro/faq.php#surse).
Cât despre morală, acelaşi DEX spune că este „Ansamblul normelor de convieţuire, de comportare a oamenilor unii faţă de alţii şi faţă de colectivitate..."
Personalitatea fiecărui om este suma deprinderilor moştenite ereditar şi a celor dobândite prin educaţie. Inevitabil fiecare dintre noi umblăm prinşi în papucii sensibili ai propriei personalităţi care este unică.
Hipocrate a stabilit patru temperamente de bază după care se împart caracterele persoanelor: colericul, sangvinicul, flegmaticul şi melancolicul. Fiecărei persoane îi revine un anumit temperament predominant la care se adaugă parţial câte ceva din celelalte.
Colericul este persoana cu următoarele caracteristici: „agresiv, mânios, irascibil, aprig, nestăpânit, iute, violent".
Sangvinicul se caracterizează astfel, „temperament viu, impulsiv, mobil".
Flegmaticul este caracterizat prin „echilibru, stăpânire de sine şi lipsă de mobilitate; persoană cu sistem nervos

puternic, echilibrat, lucid, rece, indiferent, apatic, insensibil, imperturbabil, nepăsător".
Melancolicul se caracterizează prin felul de a fi „dezolat, întristat, posomorât, abătut".
într-un anumit fel aşa arată aceşti papuci, de tablă zic eu, dacă eşti călcat de ei suspini din greu iar dacă te împiedici de ei ajungi la spital. Fiecare temperament are anumite părţi care provoacă pe cei din jur, şi care nu se încadrează în linia morală cerută de Dumnezeu.
Colericul Moise şi-a luat doar de două ori opincile vechi de tablă ruginită şi de fiecare dată a plătit scump. La fel ca el, sangvinii, melancolicii şi flegmaticii plătesc şi azi cu dobânda de rigoare fiecare pas departe de Dumnezeu.
Referitor la neajunsurile create de personalitatea fiecăruia şi nevoia urgentă de schimbare, adică ...jos papucii de acest fel, avem o sumedenie de referinţe biblice la care este bine să luăm aminte.
„Ştiţi bine lucrul acesta, prea iubiţii mei fraţi! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie; căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu. De aceea lepădaţi orice necurăţie şi orice revărsare de răutate şi primiţi cu blândeţă Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele" (Iacov 1:19-21).
„Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul, care îşi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău. Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara. încă puţină vreme, şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, şi nu va mai fi. Cei blânzi moştenesc ţara, şi au belşug de pace" (Psalmi 37:7-11). „Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru" (Efeseni 4:31). „Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, şi dacă orice abatere şi orice

neascultare şi-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o,..." (Evrei 2:2).

Pe unii oameni îi omoară dinamismul, pe alţii instabilitatea, pe alţii nepăsarea, pe alţii superficialitatea, pe fiecare încălţămintea proprie îi duce la pierzare. Singura lor salvare este la Dumnezeu.
Pentru fiecare mesajul lui Dumnezeu este la fel: ...Jos papucii!
Acolo, la muntele Tabor, Moise şi-a descălţat papucii personalităţii lui şi a primit din partea lui Dumnezeu o altă personalitate. Acela a fost momentul când a devenit altfel decât înainte, „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe faţa pământului"(Numeri 12:3).
Pentru creştinii de azi cerinţa este aceeaşi. Cel care îi cheamă pe oameni la Sine să le dea o inimă blândă şi smerită, adică un caracter, o personalitate nouă, sau în forma abordării prezente, papuci noi, este Domnul Isus Cristos. Aflăm aceasta din Matei 11:29 „Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu Sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre".
Vrednice de luat în considerare sunt şi cuvintele apostolului Petru prin care sunt învăţaţi creştinii despre lucrurile care au trecere în faţă lui Dumnezeu, „...Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule din aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăţia neperitoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu" (lPetru3:3f).
Timotei primeşte învăţăturile prin apostolul Pavel care pun accent pe caracterul deosebit al celui credincios. „Fereşte-te de basmele lumeşti şi băbeşti. Caută să fii evlavios. Căci deprinderea trupească este de puţin folos, pe când evlavia este

folositoare în orice privinţă, întrucât ea are făgăduinţa vieţii de acum şi a celei viitoare" (1 Timotei 4:7).
Apostolul Pertu are de asemenea o abordare foarte îndrăzneaţă pe acelaşi ton imperativ din care vine spre noi mesajul: ...Jos papucii! sau pierdem totul.
„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte. De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închişi, şi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate" (2 Petru 1:3-9).
Dumnezeu a cerut atunci şi cere şi azi tuturor: „...Jos papucii personalităţii," pentru ca apoi El să ne dea o nouă personalitate ca fiecare în parte să putem zice; „...Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Şi toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos..." (2 Corinteni 5:17)
Creştinii de azi, asemenea lui Moise altădată, trăiesc drama umblatului în papucii incomozi duri şi înţepeniţi ai personalităţii. Nevoia de schimbare este iminentă. Insensibilitatea acestor papuci de tablă groasă, ruginită, legaţi cu şireturi din lanţuri încuiate cu lacăte antice produc numai accidente printre fraţi. Fiecare răneşte, calcă, striveşte pe fiecare, aşa că până şi părtăşiile frăţeşti sunt doar vaiete, suspine, supărări, jigniri, evitări, nu se mai aud bucuriile de altă dată.

Ca Moise, şi noi avem acelaşi har să punem ...jos papucii! Aşa se începe o viaţă nouă, cu o personalitate nouă, pentru un scop nou.
Spre binele nostru să ne aducem aminte ori de câte ori aveam prilejul cuvintele: „Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui..." (Proverbe 19:22), ştia ceva Solomon.
Cum s-ar putea încerca trecerea la un alt capitol decât exprimând încă o dată cuvintele: ...Jos papucii!

4. Papucii materialismului

în călătoria vieţii omul porneşte cu momentul naşterii, papucii în care face primii paşi sunt cei genetici, naţionalişti cu ei păşeşte mai departe în procesul educaţiei încălţând alţi papuci elastici să se poată dezvolta în voie ca apoi să-şi simtă picioarele strivite în alt fel de papuci din tablă care îi înghiţise cu lăcomie pe cei dinainte. Omul îşi ţine cât mai dreaptă coloana vertebrală încercând cu disperare să fie în armonie cu papucii lui actuali, rigizi şi neschimbabili. Se grăbeşte apoi să-i îmbrace pe aceştia cu o pereche de galoşi care se încheie strâns de glezna piciorului cu o panglică lată din arici roşu pe care scrie cu litere albastre în relief, materialism.
De acum este trecut de douăzeci de ani, are deja o facultate, are personalitate, ce mai trebuie? Bani, bineînţeles. Noii papuci stil galoşi de ploaie sunt tocmai buni. Rezistă la apă, nu trebuie să te fereşti de noroi, se întreţin uşor, doar cu apă, ce vrei mai comod?
In căutare după sensul vieţii poposeşte pentru o vreme în cetatea *Bogăţiei,* Acolo aude un predicator ce spunea că „Avraam era foarte bogat în vite, în argint şi în aur" (Geneza 13:2). Ascultându-l simţea cum se lipeşte de şoşonii lui dorinţa străvezie să fie şi el ca Avraam. A mers acasă profund cercetat de cuvintele Bibliei, Dumnezeu nu are nimic împotriva bogăţiei, o susţine. De atunci se ruga zilnic spunând: „Doamne ajută-mă să fiu şi eu ca Avraam, rugăciunea aceasta l-a însoţit întreaga săptămână".
Duminica următoare la serviciile religioase, acelaşi predicator vorbea despre Isaac, fiul lui Avraam, acum cita din Biblie textul Geneza 26:12-14 „Isaac a făcut semănături în ţara aceea şi a strâns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvântat. Astfel omul acesta s-a îmbogăţit şi a mers îmbogăţindu-se din ce în ce mai mult, până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite şi turme de oi şi un mare număr de robi..." Omul nostru ridicând ochii spre cer, a oftat adânc spunând: Doamne, aşa doresc să fiu şi eu! Săptămâna ce a urmat a petrecut-o numai în rugăciuni, era tânăr şi dorea tare mult să fie şi el binecuvântat de Dumnezeu aşa cum a fost Isaac, fiul lui Avraam.
Două duminici mai târziu a ajuns doar la sfârşitul predicii care se încheia cu exemplul lui Solomon, era momentul în care Dumnezeu zice „Mai mult, îţi voi da şi ce n-ai cerut: bogăţii şi slavă, aşa încât în tot timpul vieţii tale nu va fi nici un împărat ca tine" (1 împăraţi 3:13). Asta a pus capac, sărea în sus omul nostru, cât putea şi el, că papucii erau deja mari şi grei, era fericit însă că străluceau, crescuseră pe ei ceva ca nişte clopoţei de argint cu un sunet plăcut. De acum era sigur ce dorea, să ajungă ca

Solomon, bogat în strălucire şi îndestulare, îşi găsise scopul vieţii şi era dispus să trăiască pentru el cu orice preţ.
Spre uimirea lui, a fost primit să găzduiască la „un om bogat, care se îmbrăca în porfiră şi în subţire; şi în fiecare zi ducea o viaţă plină de veselie şi strălucire" (Luca 16:19). I s-a oferit un post bine plătit la firma acestuia, invitat să se simtă ca acasă, nu i s-a perceput chirie pentru cei cinci ani locuiţi acolo, între timp a avansat la postul de asistent-manager şi la cel de ginere al şefului. Dumnezeu îi răspundea rugăciunilor. Afacerile i-au mers bine şi averea lui a crescut, era suficient de bogat să îşi cumpere propria lui casă. A găsit una

foarte frumoasă în cartierul cel mai renumit al oraşului cu un nume predestinat *„Zgârcenie".* Aici era lumea bună, elitele cetăţii, oameni unul şi unul. Casa avea un stil nou inovator cu ferestrele enorme către răsărit. Adresa era strada *Lăcomiei* colţ cu *Evaziunii,* accesul e pe ambele străzi. Era o casă cochetă, cu garaj la demisol, balcon la mansardă, piscină, gazon şi un leagăn enorm în foişor. Creştinului respectiv îi mergea bine, averea lui creştea zilnic şi devenea tot mai asemănător în comportament şi atitudini cu numele cartierului şi al străzii unde locuia. Cât despre spiritualitatea lui, şi ea luase aceeaşi formă, cu colţ.
La biserica din cartierul zgârceniei a fost întrerupt din predicare un misionar care citise din Efeseni 5:5 „Căci ştiţi bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moştenire în împărăţia lui Hristos şi a lui Dumnezeu". Nemulţumirea venea din faptul că dintr-o Biblie aşa de mare nu s-a găsit un alt text mai potrivit, mai despre dragostea lui Dumnezeu, mai evanghelistic? De ce trebuie ca ei să audă astfel de cuvine dure tocmai la ei acasă, în biserica zidită de ei înşişi în care investiseră mai mult de o avere? Majoritatea membrilor aveau o aplecare spre aptitudinile descrise de Solomon când zice „Cel lacom stârneşte certuri..."(Proverbe 28:25 a).
Cu ocazia aceea într-o adunare generală ad-hoc, s-a luat hotărârea să nu se mai citească niciodată cuvintele Domului Isus din Matei 6:19-24 „Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina, şi unde le sapă şi le fură hoţii; ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră. Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Aşa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta! Nimeni
nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ţine la unul, şi va nesocoti pe celălalt: Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona".
Mulţumiţi de hotărârea luată în unanimitate prin vot deschis, şi-au strâns cu toţii mâinile, apoi au plecat fiecare la casele lor, în urmă a rămas doar un nor de praf ridicat de papucii pe care şi-i trăgeau cu greu după ei. Se mai zăreau cu greu atârnând din câte un bocanc mărimea XXL, câte o şuviţă de abuz, înşelăciune, necinste, şi fiecare încerca să-şi protejeze picioarele de jena produsă de propriii lui papuci. Papucii materialismului sunt deosebit de grei, ei robesc viaţa omului care îi încalţă. La început par foarte interesanţi, de dorit, aparent inofensivi şi salvatori, uşor de încălţat şi de întreţinut, se prind de picior ca nişte cătuşe care se tot strâng şi nu-i mai poţi desface.
Avraam a avut de suferit din pricina lor, la fel Isaac, Iacov mai mult decât străbunii

lor. Lot a pierdut totul, Solomon a fost amăgit de ei şi târât tot mai departe de Dumnezeu către idolatrie şi îmbuibare. Moise a exprimat cuvintele memorabile spunând „anii vieţii noastre se ridică la şaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; şi lucrul cu care se mândreşte omul în timpul lor nu este decât trudă şi durere, căci trece iute, şi noi zburăm" (Psalmi 90:10). Biata frunte, cum o căzneşte de greu ciubotele nesătule ale materialismului. Oricât ai avea nu-i destul, of, of... Dumnezeu ştie mai bine decât noi ce este bine şi destul pentru noi. De aceea cere azi fiecăruia la fel: ...Jos papucii! El doreşte să ni se descopere ca Tată bun, purtător de grijă, ca noi să împlinim cuvintele ce ne sunt adresate „Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţămiţi-vă cu ce aveţi, căci El însuşi a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi"(Evrei 13:5). Deci: ...Jos papucii cu toată încrederea! Papucii materialismului sau oricum altfel i-am numi noi sunt înşelători. „Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ şi în multe

pofte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, şi pierzare" (1 Timotei 6:9). Aşa i-a văzut apostolul Pavel şi tot la fel şi Solomon. „Un om credincios este năpădit de binecuvântări, dar cel ce vrea să se îmbogăţească repede nu rămâne nepedepsit" (Proverbe 28:20).

Oricine doreşte să se apropie de Dumnezeu cu toată inima lui, are nevoie să pună în practică porunca lui Dumnezeu. Aşa a fost atunci şi la fel este şi azi. Dacă Dumnezeu doreşte, va da bogăţii celor ce îi slujesc sau le va lua de la ei. Este suficient ca între om şi Dumnezeu să se interpună doar valoarea unei oi sau capre pentru ca persoana respectivă să fie ineficientă. Iuda 1-a vândut pe Domnul doar pentru treizeci de arginţi, foarte puţini faţă de averea lui Avraam, a lui Isaac sau a lui Iov, a fost destul atât ca să îşi compromită slujba, apostolia, viaţa şi veşnicia. Astăzi poate fi vândut pe mult mai puţin.

Jos papucii de-adevăratelea a fost pentru distinsul om al Vechiului Testament, Iov când a rostit cuvintele „Gol am ieşit din pântecele mamei mele, şi gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, şi Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului! „In toate acestea, Iov n-a păcătuit de loc, şi n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu" (Iov 1:21). Desculţ, nimeni nu este stins de papuci, dar câţi îşi doresc aceasta cu adevărat ?

Peste ani, vine Domnul Isus Cristos rostind cuvinte similare cerând descălţarea totală de opincile materialismului, iată ce spune El: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze". (Luca 9:23).

Aspectul economic a fost pentru multe persoane care făceau parte din poporul lui Dumnezeu o pricină de pierzare. Ne amintim desigur de Acan din VT, şi de Anania şi Safira din
NT.

încălţămintea economică se transformă mai repede decât ne închipuim noi în veritabile opinci ale lăcomiei,
îmbuibării, zgârceniei, abuzului şi morţii. Poate merge până acolo încât să îi determine pe oameni să devină slujitori ai lui Mamona, şi să facă din bani „dumnezeul lor". Şi vai! ce trist sună cuvintele Domnului Isus; „Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogăţii, să intre în împărăţia lui Dumnezeu!" (Marcu 10:24).

Tragedia vremii este să vezi cum până şi aşa numiţii creştini cârpesc de zor la opincile slinoase ale materialismului folosind o altfel de evanghelie numită „evanghelia prosperităţii".

într-una dintre epistolele sale, apostolul Pavel scrie câteva cuvinte care sunt ca nişte flori minunate în timp de iarnă. Acest mesaj străbate din Scripturi vremurile până la noi şi ne descoperă farmecul lor. „îndeamnă pe bogaţii veacului acestuia să nu se îngâmfe, şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele" (1 Timotei 6:17).
Dumnezeu este cea mai mare bogăţie, cine rămâne în El nu va sărăci niciodată!
Să ne verificăm dar ce fel de încălţăminte purtăm în picioare.
Dacă simţim cum se leagă de picioare acest soi de papuci, să nu uităm: ...Jos papucii!
42
43

5. *Papucii sociali*

După patru perechi de papuci stil ceapă, unii peste alţii este loc destul şi pentru alte câteva perechi. Viaţa este scurtă şi trebuie profitat de ea cât mai mult, nu ?
Acest soi de papuci s-a bucurat de mare trecere pe parcursul istoriei. Erau purtaţi cu mare plăcere de cei despre care se spune că aveau sânge albastru. Marii conducători, familiile regale, elitele, castele superioare, vip-urile, vedetele, toţi aceştia au ceva în comun, papucii croiţi la fel, un fel de botine din piele de crocodil flămând cu solzii zburliţi de jur împrejur şi cu talpă din ţeastă de broască. Aceştia sunt papuci cu ochi, iscodesc, se orientează, caută cele mai prielnice oportunităţi sociale. Şi Moise a avut bine dezvoltat spiritul de orientare, departe de neamul lui, de ţara de adopţie, a ştiut să se orienteze social, nu s-a dat ginere la oricine, nici nu a năzuit la fata oricui, a căutat familia influentă şi s-a ataşat de ea.
Nu ştiu exact de ce mai sunt acest fel de papuci, adevărul este că ei există şi se poartă aproape de toţi oamenii, bineînţeles că fiecare din motive diferite. Aceşti papuci sunt un fel de legitimaţie pentru oamenii care au ceva în comun şi în acelaşi timp diferit de alţii. Am căutat în DEX să văd care este diferenţa dintre caste, bresle, partide, grupări, iată ce am găsit.
CASTA, grup social închis care îşi păstrează privilegiile şi interesele cu un spirit îngust, exclusivist.
44
BREASLĂ, asociaţie de meşteşugari de aceeaşi branşă, creată pentru apărarea intereselor comune; organizaţie închisă a meşterilor.
PARTID grupare de oameni uniţi prin comunitatea concepţiilor politice, ideologice, a intereselor sociale.
GRUPARE, persoane ce se alătură unei mişcări, unui curent, unui conducător militând pentru o idee.
Toate acestea au o parte comună, fiecare în felul ei din motive diferite sunt grupuri închise, greu de ajuns înlăuntru, spiritul ce domină în interior este exclusivist, în rest scopul, interesul, manifestările, regulile sunt diferite. Din nefericire acest fel de realitate se păstrează chiar şi printre cei care se numesc azi creştini. Bisericile de azi sunt destul de largi în concepţii ca să fie loc pentru fiecare, teoretic; practic însă masa mare a creştinilor este fărâmiţată în grupuleţe, partide, bresle, caste. Adevărata părtăşie frăţească este mai degrabă un ideal greu sau imposibil de realizat. Tocmai din aceste motive Dumnezeu cere azi fiecăruia: ...Jos papucii !

Numai după aceea se pot experimenta cuvintele ce urmează:
Romani 12:3-5 „Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, şi mădularele n-au toate aceeaşi slujbă, tot aşa, şi noi, care suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora".
Filipeni 2:1-5 „Deci, dacă este vreo îndemnare în Cristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire şi vreo îndurare, făceţi-mi bucuria deplină, şi aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gând. Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai

presus de el însuşi. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora. Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Cristos Isus"
1 Corinteni 1:10 „Vă îndemn, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit într-un gând şi o simţire".
Evrei 12:12-17 „întăriţi-vă, deci, mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi; croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, şi mulţi să fie întinaţi de ea. Vegheaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi-născut. Ştiţi că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea n-a fost primit; pentru că, cu toate că o cerea cu lacrămi, n-a putut s-o schimbe".
1 Petru 1:22f „Deci, ca unii cari, prin ascultarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele prin Duhul, ca să aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută, iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima; fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămânţă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac".
Cuvintele citate nu sunt doar simple ipoteze teoretice ci învăţături practice accesibile numai acelora care şi-au pus ...jos papucii! Dincolo de orice fel de deosebire, Biserica Domnului Isus Cristos este o societate în care nu se poate intra cu orice fel de încălţăminte. Din Biblie aflăm ce este Biserica. „Şi voi, ca nişte pietre vii, Sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie Sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos" (1 Petru 2:5). Cine intra în slujba preoţiei trebuia să fie dezbrăcat şi descălţat de hainele şi

încălţămintea lui, spălat cu apă pe tot corpul, îmbrăcat, uns şi încălţat cu haine şi încălţăminte noi.
Am putea noi fi preoţi fără ca mai întâi să îndeplinim cerinţa: ...Jos papucii?
Se vede de la distanţă metafora acestei dezbateri. La propriu nu se calcă oamenii pe bătături în Casa Domnului, dar în relaţiile dintre noi avem o sumedenie de lacune şi nesincronizări, se vede de departe discrepanţa dintre cuvinte şi viaţă. Uneori chiar fără să fim rău intenţionaţi nu realizăm că talpa bocancilor este insensibilă şi în realitate facem să curgă lacrimi, sânge şi durere.
O Doamne, ai milă, dă-mi putere să-mi pun jos papucii nepotriviţi!

6. Papucii religioşi

După cum se ştie foarte bine sunt şi alţi papuci deosebit de interesanţi pe care i-am denumit papucii religioşi. Enorm de multe persoane caută să îşi încalţe copiii cu acest fel de ciubote de la vârstă cât mai fragedă, alţii se încalţă mai târziu.

Din această situaţie fiecare persoană percepe, practică şi explică religia din ciubotele pe care le poartă, se asociază cu cei care sunt încălţaţi la fel, şi merg pe acelaşi drum bătătorit fără a sta o clipă măcar să se întrebe dacă merg bine sau rău, dacă merg în sus sau în jos, dacă urmează calea pe care a mers şi Isus Cristos sau ei s-au abătut pe alte cărări.

Particularitatea acestei încălţăminte constă în faptul că este foarte împodobită cu o mulţime de lucruri, fel de fel de chipuri, imagini, statuete, obiecte simbol, fetişuri, amulete, ritualuri, sărbători, tradiţii, obiceiuri, practici, total străine de Dumnezeu.

Citind cu atenţia necesară Biblia, fiecare persoană va descoperi rând pe rând cuvintele de învăţătură, atenţionare, mustrare şi pedepsele pe care le dă Dumnezeu tuturor acelora care s-au deprins să practice închinarea după obiceiurile păgâne. Pentru confirmare trebuie citite cu atenţie cuvintele ce urmează; „In adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi; fiindcă, cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au

mulţumit; ci s-au dedat la gândiri deşarte, şi inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au făcut că sunt înţelepţi, şi au înnebunit; şi au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare şi târâtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, să urmeze poftele inimilor lor; aşa că îşi necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin" (Romani 1:20-25).

Din vremi pierdute în timp, oamenii nu au fost mulţumiţi cu calea dreaptă şi cuvintele clare ale lui Dumnezeu, papucii lor alunecau mereu - mereu spre lucruri inutile, neîngăduite, rele, diabolice, rătăcitoare. Papucii lor au fost mai uriaşi decât poarta strâmtă, mai laţi decât calea îngustă, aşa că au scos stâlpii porţii, au adus moloz să lărgească calea îngustă, până şi azi este tot şantier în lucru fără a fi semnalizat cel puţin. Mulţi din cei ce aleargă pe această cale rămân împotmoliţi în mlaştinile din mijlocul drumului, se răstoarnă, cad în gropi neastupate, ies în decor şi nimeni nu ajunge la destinaţia dorită.

Tabloul religios de azi ne arată cum se împart oamenii după încălţămintea diferită pe care o poartă. Acesta este de fapt criteriul de împărţire al cultelor, teologilor, ritualurilor, sărbătorilor, manifestărilor. Ar fi de ajuns să avem verticalitatea minimă ca să comparăm tot ce se vede, aude şi practică în religiile contemporane cu tot ce se vede, aude şi practică de către Domnul Isus Cristos, deoarece este o singură biserică, „Biserica Domnului Isus Cristos". Toţi cei ce fac parte din ea au acelaşi Cap, pe Isus Domnul, şi poartă acelaşi fel de încălţăminte, „Evanghelia Păcii"(Ef. 6:15).

Cu toată sensibilitatea subiectului, fiecare creştin din orice religie ar fi el, dacă doreşte cu adevărat să se apropie de acelaşi Dumnezeu de care s-a apropiat Moise, trebuie să ştie şi să fie gata să îşi dezlege încălţămintea din picioare, inclusiv pe

cea religioasă, deoarece numai după aceea îi pot fi spălate picioarele de Domnul Isus ca să aibă parte de împărăţia lui Dumnezeu.

O voce autorizată în materie, cu experienţă în domeniu şi cu înţelepciune suficientă de

la Dumnezeu spune, „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte" (Proverbe 16:25).
Scopul religiei exprimat de Dumnezeu în mod clar prin Isus Cristos este acela de a da viaţă oamenilor prin mântuire. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăşte lumina, şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu" (Ioan 3:16-21).
Din moment ce Isus Cristos Domnul şi Mântuitorul a venit personal în lumea noastră, în El se împlinesc Scripturile şi tot El împlineşte în totalitate Scripturile. Se dovedeşte astfel că oamenii au în faţa lor tot ce este nevoie pentru mântuirea lor. „Ştiţi unde Mă duc, şi ştiţi şi calea într-acolo." „Doamne" I-a zis Toma „nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea într-acolo?" Isus i-a zis: „Eu Sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine"(Ioan 14:4-6).
In aceste cuvinte găsesc răspunsul toate persoanele interesate cu adevărat de Viaţa Veşnică, mântuire, pocăinţă, rai, judecată, răsplătire.
50
Domnul Isus Cristos a venit aducând cu Sine lumina necesară pentru a nu cădea în capcanele oferite din partea celui ce ştie să se prefacă în înger de lumină amăgind oamenii la pierzare. Iată câteva dintre aceste capcane de care trebuie să ne ferim, ale căror definiţii se găsesc în DEX online.
SINCRETISM, "Amestec de doctrine filozofice şi religii diferite şi contradictorii care au fost reunite în mod forţat (ignorându-se deosebirile dintre ele)" (http://dexonline.ro/faq.php#surse).
în decursul istoriei sincretismul religios a fost un adaos în relief pe care mulţimi de oameni şi l-au prins cu grijă pe papucii religioşi. Cu siguranţă au fost rezolvate astfel o serie de probleme legate de diversitatea zeităţilor, a formelor de manifestare, teologiilor, interpretărilor, dar ce mai conta diferenţa sau adevărul, voit sau impus, ele convieţuiau cu bine împreună, era unitate în diversitate, conta prezentul, cât despre viitor era doar treaba lui Dumnezeu. Pentru o astfel de abordare lumina putea convieţui cu întunericul, adevărul cu minciuna, albul cu negru, da cu nu. în acest fel papucii religioşi sunt comozi, universali, pot frecventa orice biserică, cult, părtăşie, manifestare.
La extrema opusă se află sectarismul, "spirit, atitudine sectară; îngustime de vederi proprie celor care se mărginesc la interesele lor mărunte" (http://dexonline.ro/faq.php#surse). Cei care sunt dispuşi să umble cu acest semn distinct la papucii religioşi îl poartă cu oarecare satisfacţie, lor le face plăcere să umble pe tocurile subţiri, înalte şi fragile. Prin comportarea zilnică demonstrează fără echivoc atitudinea de sectarist care se defineşte a fi "adept înflăcărat al unei doctrine (religioase, filozofice, politice), exclusivist, fanatic, intolerant; sectant" (http://dexonline.ro/faq.php#surse). Aici asistăm la o practică de interpretare extrem de îngustă pe texte rupte de context şi aplicate, de obicei, unilateral. După cum se poate aştepta, acest fel de tocuri fac destule victime în rândul celor ce poartă acest
51
fel de papuci religioşi, mulţi vor trece în istorie cu ei pe picioare aşa încât în iad să

aibă cu ce se lăuda.
Mai mult de atât, pe papucii religioşi se lipesc deseori felii mari şi dure de ecumenism, liberalism, modernism justificat prin procesul de globalizare în care se cere o cât mai mare toleranţă, acceptare, convieţuire pe acelaşi principiu de unitate în diversitate amintit anterior când vorbeam despre sincretism.
Şi pentru ca imaginea să fie completă, alături de toate cele amintite mai trebuie adăugat şi blazonul păgânismului la papucii religioşi. In felul acesta persoana încălţată pare a fi într-o procesiune de prezentare a papucilor împănaţi cu felii largi de mostre dubioase în văzul curioşilor şi hrănindu-se cu aplauzele acestora. Se ştie bine ce este păgânismul şi că nu are nimic de a face cu viaţa de credinţă. "Totalitate a credinţelor religioase de până la creştinism, precum şi a celor necreştine" (http://dexonline.ro/faq.php#mirrors).
Moise era o persoană cu educaţie aleasă în ale religiei, în Egipt era panteonul zeilor la care se închinau egiptenii, papucii lui Moise erau bine garnisiţi cu blazoanele amintite mai devreme. A sosit timpul să se apropie de Unicul Dumnezeu Adevărat, erau faţă în faţă, îşi vorbeau unul altuia. Primul lucru pe care îl aude Moise este: ...Jos papucii! Nimeni, dar absolut nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu încălţat, orice om din orice timp al istoriei căruia i s-a oferit acest unic eveniment să se apropie de Dumnezeu, a fost nevoie să pună în aplicare acţiunea .. .jos papucii!
Suntem onoraţi a fi o generaţie cu acces nelimitat la informaţii, cultură, tehnologie. Cel puţin din acest motiv nu se cuvine să fim ignoranţi în ce priveşte învăţăturile clare ale Bibliei. Omul preocupat pentru o religie adevărată are toate informaţiile teoretice şi practice în această „CARTE" unică în care poate descoperi faţa unicului „Dumnezeu Tată, Fiu, Duh Sfânt"
în faţa unei aşa mari oferte se începe cu .. .jos papucii!
52
Pe tărâmul sfinţeniei lui Dumnezeu se poate călca doar fără papuci. Condiţia cerută de Isus este următoarea; "apoi a zis tuturor: Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze" (Luca 9:23). Implicit aici sunt cuprinşi chiar şi papucii religioşi la care omul ţine aşa de mult.
Pentru realizarea minunii naşterii din nou ca o realitate a vieţii de creştin autentic este din nou condiţia implicită a lepădării propriilor încălţăminte ...jos papucii! Cel puţin aşa se înţelege din afirmaţiile apostolului Pavel. "Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură (sau: zidire) nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17)
în viziunea apostolului Petru lucrurile stau la fel, mai ales pentru ca Biserica să fie ceea ce trebuie. "Lepădaţi, deci, orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă şi de clevetire; şi, ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire, dacă aţi gustat într-adevăr că bun este Domnul. Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; şi cine se încrede în El, nu va fi dat de ruşine."Cinstea aceasta este, deci, pentru voi care aţi crezut! Dar pentru cei necredincioşi „piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului"; şi „o piatră de poticnire, şi o stâncă de cădere". Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, şi la aceasta sunt rânduiţi. Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi 1-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la

lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi
53
poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaseraţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare" (1 Petru 2:1-10). Ne place sau nu, principiul este acelaşi: ...Jos papucii ! Apropierea noastră de Dumnezeu prin Domnul Isus este de asemenea condiţionată de îndeplinirea imediată şi totală a principiului: ...Jos papucii! după cum se poate citi. "Astfel, deci, fraţilor, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea Sfânt, pe calea cea nouă şi vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său: şi fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău, şi cu trupul spălat cu o apă curată" (Evrei 10:19-22).
Dumnezeu Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, în dragostea Lui nespus de mare nu ia pe nimeni în braţe cu forţa, ci porunceşte tuturor mai întâi de orice să îşi scoată încălţămintele din picioare. De aici începe torul. Cu precădere acest deziderat este indispensabil mai ales pentru a-L urma pe Domnul Isus Cristos, cu atât mai mult cu cât noi înşine mărturisim despre El că ne este " calea, adevărul şi viaţa" (Ioan 14:6).
54

7. *Papucii opiniei personale*

Privind în jur vedem cum societatea şi-a dezvoltat o filosofie de viaţă bazată pe opinia personală. Toate lucrurile sunt sub guvernarea punctului de vedere al liderului. S-a ajuns până acolo că şi Biblia este interpretată tot prin prisma opiniei personale iar oamenii polarizează în jurul opiniilor pe care şi le asumă. Ei bine, papucii opiniei personale sunt o însumare a tuturor celorlalte feluri de încălţăminte enumerate anterior. Din moment ce omul de la naştere până la bătrâneţe nu face altceva decât să adauge o altă încălţăminte peste cele existente deja, va ajunge să fie mai mult gheată decât fiinţă.
Papucii aceştia devin aşa de uriaşi încât omul abia se vede, el îşi cheltuieşte toate resursele în purtarea propriilor opinci supradimensionate şi la fiecare pas striveşte totul sub picioare şi aceasta deoarece acest fel de papuci se formează din suc propriu ce se pietrifică zilnic devenind tot mai mari, mai grei, mai insensibili, mai întţepeniţi. Din pricina opincilor „dăbălate" nu mai pot intra două persoane pe aceeaşi uşă, nu mai pot sta pe aceeaşi bancă, în aceeaşi biserică, nu pot urma aceeaşi cale, ci fiecare îşi croieşte propria religie, biserică, filosofie de viaţă. Singurul loc unde pot fi mai multe opinci de acest fel la un loc este „calea largă" ce duce mai repede decât se aşteaptă oricine la toboganul pierzării.
55
Pentru abordarea acestui subiect voi face referire în primul rând la cuvintele pe care le-a rostit Domnul Isus în Predica de pe Munte unde subliniază foarte bine opinia personală a omului prin care acesta se apropie, fie de Dumnezeu, fie de Mamona. „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Aşa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!" (Matei 6:22). înţelegem de aici că opinia personală ne duce mai

degrabă în întuneric decât în lumină, în risipă decât în economie, în îngrijorări decât în confort, şi iad decât în împărăţia lui Dumnezeu. Opinia personală deci este o pereche de papuci periculoşi, inutili, incomozi ce nu fac bine sau cinste nimănui şi care pot şi trebuie lepădaţi pentru a fi înlocuiţi cu opinia lui Dumnezeu. Este de la sine înţeles că mai întâi trebuie ...jos papucii ! ca să fie înlocuiţi cu alţii mai buni.
Chiar şi Moise avea propria opinie şi a început să se justifice în faţa lui Dumnezeu, toţi oamenii au o aplecare nativă spre o astfel de încălţăminte cameleon ce pare fie modernă, fie exotică, fie actuală, fie oricum altcumva.
Problema reală a acestor papuci constă în faptul că este confecţionată din suc propriu stropit din belşug cu idei satanice care în reacţie se pietrifică devenind un suport favorabil pentru „orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne..." (Evrei 12:1) şi ne opreşte să „alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte". Lor li se potrivesc cuvintele; „Voi nu v-aţi împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului" (Evrei 12:4). Acest fel de papuci îi ţin victimă pe cei care i-au încălţat, şi determină o stare de conflict deschis cu Dumnezeu.
Iată ce scrie Biblia despre acest aspect: Isaia 55:8f „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, şi căile voastre nu Sunt căile Mele, zice Domnul. „Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre
56
şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre. „Matei 16:23" Dar Isus S-a întors şi i-a zis lui Petru: „înapoia Mea, Satano: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu Sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor."
Moise, Petru, Pavel, şi fiecare creştin care se pretinde că se apropie de Dumnezeu au parte fără nicio deosebire de aceleaşi cuvinte; *„scoate-ţi încălţăminîele din picioare"*7 *...Jos papucii!*
Eu sunt convins de faptul că la acelaşi principiu se referea şi apostolul Pavel când a scris Romani 12:2 „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită".
Citind Biblia pentru a descoperi momentele în care oamenii au acţionat umblând în papucii opiniei personale vom descoperi cu uimire marea lor rătăcire ce părea minoră la momentul respectiv, dar care în timp a devenit enormă. De exemplu:
în Eden, Adam şi Eva ispitiţi de şarpe „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat, deci, din rodul lui şi a mâncat; a dat şi bărbatului ei, care era lângă ea, şi bărbatul a mâncat şi el" (Genesa 3:6). Doar un singur fruct, doar au gustat o singură dată, un gest ce exprimă opinia lor că nu ar fi nimic deosebit, periculos, indecent, abuziv. Ce le-a scăpat protopărinţilor noştri dm vedere a fost consecinţa faptei lor şi implicaţia ei în timp. Mai degrabă decât şi-au închipuit ei au devenit beneficiarii repercusiunii propriilor lor umblări. „Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferinţa şi însărcinarea ta; cu durere vei naşte copii şi dorinţele tale se vor ţine după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine." Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el" blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă
57
să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale; spini şi pălămidă să-ţi dea, şi să mănânci iarba de pe câmp. în sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce" (Gen. 3:16-19). Durerea, spinii, pălămidă, sudoarea feţei, moartea au fost cele dintâi podoabe ale papucilor opiniei personale ale celor doi, ele au devenit asemenea cuielor

bătute în talpă, care rănesc la fiecare pas. Peste ani, privind retrospectiv la evenimentul descris, apostolul Pavel consemnează: „...printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit..." (Romani 5:12). Putem ignora oare efectul dezastruos al opiniei personale pe care l-au experimentat Adam şi Eva ?
Un alt exemplu răsunător este cel al lui Avraam despre care citim cele ce urmează. „Şi Sărai i-a zis lui Avraam: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea". Avraam a ascultat cele spuse de Sărai. Atunci Sărai, nevasta lui Avraam, a luat pe Egipteanca Agar, roaba ei, şi a dat-o de nevastă bărbatului său Avraam, după ce Avraam locuise ca străin zece ani în ţara Canaan. El a intrat la Agar şi ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreţ pe stăpână-sa. Şi Sărai i-a zis lui Avraam: „Asupra ta să cadă batjocura aceasta care mi se face! Eu însumi ţi-am dat în braţe pe roaba mea; şi ea, când a văzut că a rămas însărcinată, m-a privit cu dispreţ. Să judece Domnul între mine şi tine!" Avraam a răspuns Sarei: „Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i ce-ţi place!" Atunci Sărai s-a purtat rău cu ea; şi Agar a fugit de ea" (Geneza 16:2-6). Pare destul de curios cum acest fel de papuci ai opiniei personale, bine justificaţi de cultura, legile, obiceiurile vremii şi ale locului, dau scântei ce aprind neînţelegeri, invidie, gelozie, sensibilitate, acuzaţii, ură, răzbunare. Lucruri care zdruncină din temelie familia celui mai onorabil om al timpului, alesul lui Dumnezeu, Avraam. Uluirea

este enormă când privim acum prin perspectiva socială ai urmaşilor lui Ismael. Ce mari şi distrugători au devenit aceşti papuci. Singurul remediu posibil este dat prin expresia: ...Jos papucii!
Nici David nu a scăpat de papucii opiniei personale. într-o zi fiind acasă şi făcând plajă pe terasa de la mansarda casei sale, din vârful papucilor de piatră vedea în curtea vecinului şi dintr-o dată nişte impulsuri din talpă îi urcase până la cap deschizându-i apetitul pentru un experiment nou al opiniei personale. întâmplarea este descrisă în contextul ei în cartea 2 Samuel 11 şi în continuare. Adulter, crimă, moarte, incest, răzbunare, război, ruşine, suferinţe, regrete, toate au venit lovind fără milă viaţa şi familia celui surprins în papucii opiniei personale. Cu siguranţă, David ar fi spart papucii în bucăţi dacă ar fi realizat la timp cât de perverşi sunt aceşti papuci ai opiniei personale. Tot ce părea a fi normal, simplu, inofensiv, acceptat, de înţeles, cultural, s-a dovedit a fi total surprinzător de dur.
Am putea vorbi enorm de mult la fel despre Solomon, Samson, Iefta, Ghedeon, Saul, Acan, fiii lui Core, şi mulţi alţii. Toţi aceştia ne dau voie să realizăm cât de periculoşi sunt papucii opiniei personale. Soluţia unică salvatoare de dovedeşte a fi aceasta: ...Jos papucii!
Venind mai aproape de noi, în perioada Noului Testament în timpul Bisericii, mai precis în perioada ei de expansiune a creştinismului, când mii de persoane veneau la pocăinţă, aceiaşi papuci ai opiniei personale strecuraţi pe furiş înlăuntru au făcut ravagii şi mare turbulenţă. „Dar un om, numit Anania, a vândut o moşioară, cu nevastă-sa Safira, şi a oprit o parte din preţ, cu ştirea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă, şi a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ţi-a umplut Satana inima ca să minţi pe Duhul Sfânt, şi să ascunzi o parte din preţul moşioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Şi, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce

vrei cu preţul ei? Cum s-a putut naşte un astfel de gând în inima ta? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu." Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos, şi şi-a

dat sufletul. O mare frică a apucat pe toţi cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară, şi l-au îngropat. Cam după trei ceasuri, a intrat şi nevastă-sa, fără să ştie ce se întâmplase. Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atât aţi vândut moşioara?" „Da" a răspuns ea „cu atâta." Atunci Petru i-a zis: „Cum de v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău, sunt la uşă, şi te vor lua şi pe tine." Ea a căzut îndată la picioarele lui, şi şi-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară, şi au îngropat-o lângă bărbatul ei. O mare frică a cuprins toată adunarea şi pe toţi cei ce au auzit aceste lucruri" (Faptele Apostolilor 5:1-11). Nepocăinţa lor s-a dovedit tocmai prin faptul că au păstrat pentru ei opinia personală referitoare la aspectul material. Aceşti papuci le-au inspirat îndoială, minciună, moarte. Alta ar fi fost mărturia, slujirea, viaţa, veşnicia lor dacă ar fi practicat cea dintâi condiţie explicită şi implicită rostită de Dumnezeu Tatăl şi de Dumnezeu Fiul, anume, ...jos papucii!
In ce ne priveşte pe noi, avem ceva de spus referitor la opinia personală?
Opinia noastră personală este la fel de nocivă ca a celor amintiţi mai sus?
Cum ne calificăm propria noastră opinie?
Apreciem ca reale exemplele biblice?

60

8. încălţămintea politică

O altă ciudăţenie în domeniul încălţămintei este cea politică. Din moment ce se trăieşte într-o societate multipolitizată, în lupta pentru putere şi dominare se poartă acest fel de încălţăminte de către majoritatea oamenilor. Istoria ne descrie realitatea că nici creştinii nu s-au putut feri să nu o poarte, mai mult chiar, au fost atraşi de ea atât de mult încât au făcut din credinţă un instrument politic fie activ, fie tacit. Chiar şi azi pot fi auzite mesaje religioase politizate, puse în slujba manipulării ascultătorilor ca aceştia să creadă că adeziunea lor la o anumită doctrină politică face parte din cultura creştină.
POLITIC, -Ă, "Ştiinţa şi practica de guvernare a unui stat; sferă de activitate social-istorică ce cuprinde relaţiile, orientările şi manifestările care apar între partide, între categorii şi grupuri sociale, între popoare etc. în legătură cu promovarea intereselor lor, în lupta pentru putere etc; orientare, activitate, acţiune a unui partid, a unor grupuri sociale, a puterii de stat etc. în domeniul conducerii treburilor interne şi externe; ideologie care reflectă această orientare, activitate, acţiune" (http://dexonline.ro/faq.php#surse).
CREŞTIN Care aparţine creştinismului, privitor la creştinism. Om cumsecade, om bun., ansamblul religiilor bazate pe învăţăturile lui Cristos, *creştinătate,* totalitatea creştinilor, lumea creştină" (http://dexonline.ro/faq.php#surse).

61

Comparând definiţiile celor două cuvinte aşa cum le prezintă dicţionarul, nu este greu să înţelegem deosebirea lor.
înainte de orice, din definiţia politicii lipseşte orice referire la Domnul Isus Cristos, şi nici nu-I este rezervată vreuna. Pe de altă parte, nici în creştinism nu se vorbeşte niciun cuvânt despre politică.

In creştinism se vorbeşte de om bun, cumsecade, bazat pe învăţăturile lui Cristos. Pe de altă parte aşa cum bine se vede azi, orgolii, compromis, manipulare, sete de putere, minciună sunt caracteristici strict politice care nu au ce căuta în cadrul Bisericii. O, da, au fost, sunt şi vor fi mulţi creştini care vor purta cu mândrie papucii politici şi care nu vor accepta pentru nimic în lume ideea: ...Jos papucii! Argumentele lor puternice vor fi de genul: politica este rea, coruptă, murdară pentru că e făcută de oameni de acest fel, ei nu îl cunosc pe Domnul Isus Cristos, aşa că soluţia este la noi., vom încălţa papucii politici, vom umbla în căile ei şi îi vom câştiga. Curios, pocăiţi evanghelici „încălţaţi", ştiu, sună ironic şi inacceptabil pentru unii. Le voi respecta opinia, pot să îi înţeleg, dar ...nu pot uita imperativul cerut de Dumnezeu: ...Jos papucii! inclusiv cei politici.
Pentru mai multă obiectivitate să privim la Domnul Isus Cristos, „El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea" (Coloseni 1:18), inclusiv în privinţa deciziei de a intra în politică.
Scopul Domnului Isus nu a fost cel al guvernării societăţii umane ci, dimpotrivă, El şi L-a definit astfel; „N-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi ci pe cei păcătoşi" (Luca 5:32). „Fiul omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut" (Luca 19:10). „Aşa este scris, şi aşa trebuia să pătimească Cristos, şi să învieze a treia zi dintre cei morţi. Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa

şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteţi martori ai acestor lucruri" (Luca 24:46-48).
Din toate aceste afirmaţii personale nu reiese nici cea mai mică sugestie că Isus Cristos ar fi avut o anumită aplecare spre politica vremii Sale. Mai mult chiar se poate observa contrariul din cuvintele ce urmează.
„Oamenii aceia, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus, ziceau: „Cu adevărat, acesta este proorocul cel aşteptat în lume." Isus, fiindcă ştia că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat, S-a dus iarăşi la munte, numai El singur" (Ioan 6:14f).
Cum am putea noi să ignorăm această atitudine din partea Domnului ? împrejurările îi erau favorabile celei mai înalte demnităţi politice. Cu toate acestea a refuzat categoric. în ce mă priveşte cred că şi în acest domeniu avem un exemplu în Isus Cristos care trebuie urmat. El a refuzat de la bun început să încalţe papucii politici.
Poziţia Domnului Isus referitoare la politică a fost exprimată clar cu ocazia interogatoriului la judecată. „Pilat a intrat iarăşi în odaia de judecată, a chemat pe Isus şi I-a zis: „Eşti Tu împăratul Iudeilor?" Isus i-a răspuns: „De la tine însuţi zici lucrul acesta sau ţi l-au spus alţii despre Mine!" Pilat a răspuns: „Eu sunt Iudeu? Neamul Tău şi preoţii cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: ce ai făcut?" „împărăţia Mea nu este din lumea aceasta" a răspuns Isus. „Dacă ar fi împărăţia Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum, împărăţia Mea nu este de aici. „Atunci un împărat tot eşti!" I-a zis Pilat. „Da" a răspuns Isus. „Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu" (Ioan 18:33-37).
Se vede clar din mărturia Domnului că nu a avut niciun fel de implicare în guvernarea acestei lumi, nu a acceptat nici un fel de demnitate socială, şi că împărăţia Lui nu este de aici,

nu şi-a organizat discipolii după structurile politice şi le-a recomandat cu fermitate să se păstreze departe de orice formă politică pentru a-şi putea îndeplini bine misiunea lor specială în această lume. „Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria, şi până la marginile pământului" (Faptele Apostolilor l:7f).
Cât despre politicile lumii, ele vor avea totdeauna ceva împotriva Domnului Isus Cristos, după cum bine prevestea chiar Isus Cristos însuşi. „Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteţi din lume, şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea. Aduceţi-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său." Dacă m-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis. Dacă n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nici o dezvinovăţire pentru păcatul lor. Cine Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu" (Ioan 15:18-23).
Intre Biserică şi lume este o foarte mare diferenţă ce nu poate fi ignorată. Originea, scopul, doctrina, organizarea, principiile, manifestările, viziunea, destinul, toate acestea sunt atât de diferite încât devine imposibilă apropierea celor două. Biserica este în lume dar nu din lume, nici ca lumea, nici cu lumea, nici pentru lume.
Papucii politici devin ispititori pentru tot mai mulţi creştini, este un excedent de astfel de încălţăminte, foarte mulţi dintre cei care nu îşi găsesc locul pe care şi-1 doresc în Biserică migrează către zona politicului, se investesc acolo până se încalţă bine de tot cu aceşti papuci. La reîntoarcere descoperă că nu mai pot intra în Biserica de unde au plecat şi îşi deschid

ei bisericuţa lor cu uşi, ferestre, idealuri mai largi, orientate strategic spre lume.
Inconvenientul suficient de mare este că nu se poate umbla în „Lumină" cu aceşti papuci. Ei sunt special croiţi pentru noapte, sunt umflaţi ca un balon uriaş de promisiuni fără acoperire. Papucii politici nu au memorie, ei una spun în campanie, alta după, alta în guvern, alta în legi, alta la televizor, alta în ziare, sunt confuzi şi la mişcare eliberează zgomotos un gaz negru înecăcios de haos.
Privind aceşti oameni, descoperi că se duc repede spre pierzare, papucii îi trag în jos rostogolindu-i fără milă. Pentru ei a trimis Dumnezeu pe singurul Lui Fiu în lume. De atunci Domnul Isus cheamă necontenit astfel de persoane spunând: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară" (Matei 11:28-30).
Faptul că cineva este interesat, aude, doreşte, crede, primeşte, se demonstrează prin gestul inconfundabil: ...Jos papucii!
Oricât de mult am comenta privind din unghiuri diferite la papucii politici, soluţia cea mai bună este aceeaşi: ...Jos papucii!

9. Papucii ocultismului / superstiţiei

Suntem înconjuraţi de lumi nevăzute, le simţim prezenţa, influenţa, lucrarea, tentaţiile, atacurile. Această zonă ocultă cu sensurile ei sunt un câmp pentru explorare din partea omenirii. Fiecare generaţie doreşte să ştie mai mult despre ea.
OCUL//T " Care are un înţeles ascuns; tainic; mistic" f
http://dexonline.ro/faq.php#surseV
OCULTISM "Ansamblu de concepţii şi practici care proclamă existenţa în natură a unor forţe supranaturale misterioase cu care ar putea comunica pretinşii iniţiaţi; ocultistică. ♦ Pseudoştiinţă care se ocupă cu lucrurile supranaturale, ascunse" (http://dexonline.ro/faq.php#surse).
In timp s-au perfecţionat papucii ocultismului dintr-un material special din păr de mâţă neagră, brodat cu pene de bufniţă, ţesut noaptea pe lună plină în fum de tăciuni mocniţi. Din pricina aceasta nu sunt foarte mulţi pe piaţă, apar rar la vânzare, sunt extrem de scumpi şi de obicei se transmit în interiorul familiei din generaţie în generaţie.
Faptul că Dumnezeu cere ferm eliminarea oricărei urme de papuci ai ocultismului se poate citi în texte ca: Exodul 22:18 „Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască"; Leviticul 19:31 „Să nu vă duceţi la cei ce cheamă duhurile morţilor, nici la vrăjitori: să nu-i întrebaţi, ca să nu vă spurcaţi cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru".
66
Deuteronomul 18:9-13 „După ce vei intra în ţara pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te înveţi să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta. Tu să te ţii în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău".
Moise a fost instruit cu unii dintre cei mai iluştri magicieni ai timpului fără să avem precizări că el personal ar fi practicat o anumită formă a ocultismului. Referinţele biblice de interdicţie al ocultismului încep după Moise cu textele citate mai sus.
Faptul că apropierea de Dumnezeu nu se poate realiza altfel decât prin scoaterea încălţămintelor se aplică şi în cazul oricărei forme de ocultism cărora le este adresată aceeaşi poruncă: ...Jos papucii!
Tentaţia de a cunoaşte viitorul, tainele, ursitul, de a vorbi cu morţii, întreţin aprins ocultismul în timp şi incită oamenii la căutarea lui. în timp s-au dezvoltat tot felul de specializări în domeniu, unii interpretează visele, alţii citesc astrele, alţii vorbesc cu morţii, alţii ghicesc viitorul, alţii citesc în cărţi, alţii în palmă şi multe altele.
Pentru poporul evreu a fost o puternică provocare să renunţe definitiv la ocultism, avea o şansă pe care a ratat-o şi dimpotrivă s-a simţit atras de misterul lucrurilor ascunse şi interzise. Sunt şi cazuri în care evreii au renunţat mai degrabă la Dumnezeu decât la vrăjitoriile lor, s-au alipit cu toată fiinţa lor de aceste practici urâte de Dumnezeu atrăgând asupra lor mânia şi judecata lui Dumnezeu.
67
Tragedia urmaşilor lui Moise este bine conturată prin cuvintele:
„Copiii lui Israel au făcut pe ascuns împotriva Domnului, Dumnezeului lor, lucruri care nu sunt bune. Şi-au zidit înălţimi în toate cetăţile lor, de la turnurile străjerilor până la cetăţile întărite. Şi-au ridicat stâlpi idoleşti şi Astartee pe orice deal şi sub orice copac verde. Şi acolo au ars tămâie pe toate înălţimile, ca şi neamurile pe care le izgonise Domnul dinaintea lor, şi au făcut lucruri rele, prin care au mâniat pe Domnul.

Au slujit idolilor, despre care Domnul le zisese: „Să nu faceţi lucrul acesta!" Domnul a înştiinţat pe Israel şi Iuda prin toţi proorocii Lui, prin toţi văzătorii, şi le-a zis: „Intoarceţi-vă de la căile voastre cele rele, şi păziţi poruncile şi rânduielile Mele, urmând în totul legea pe care am dat-o părinţilor voştri şi pe care v-am trimis-o prin robii Mei proorocii." Dar ei n-au ascultat, şi-au înţepenit grumazul, ca şi părinţii lor, care nu crezuseră în Domnul, Dumnezeul lor. N-au vrut să ştie de legile Lui, de legământul pe care-1 făcuse cu părinţii lor, şi de înştiinţările pe care li le dăduse. S-au luat după lucruri de nimic, şi ei înşişi n-au fost decât nimic, şi după neamurile în mijlocul cărora trăiau, cu toate că Domnul le poruncise să nu se ia după ele. Au părăsit toate poruncile Domnului, Dumnezeul lor, şi-au făcut viţei turnaţi, au făcut idoli de ai Astarteei, s-au închinat înaintea întregii oştiri a cerurilor, şi au slujit lui Baal. Au trecut prin foc pe fiii şi fiicele lor, s-au dedat la ghicire şi vrăjitorii, şi s-au vândut ca să facă ce este rău înaintea Domnului, mâniindu-L. De aceea Domnul S-a mâniat foarte tare împotriva lui Israel, şi i-a îndepărtat de la Faţa Lui..." (2 împăraţi 17:9).

Bocancii ocultismului cu blazon din cap de hienă împăiată i-au dus pe evrei pe drumul durerii, rătăcirii, idolatriei, crimei în faţa judecăţii lui Dumnezeu. Setea după miracol, ascuns, periculos, a fost mult mai mare decât setea după lucrurile clare şi Legea lui Dumnezeu.

Dacă am crede că situaţiile ocultismului sunt de domeniul perioadei Vechiului Testament, prin citirea atentă a Noului Testament vom constata dimensiunea actuală a fenomenului.

De pildă forma cea mai răspândită de ocultism ce contaminează milioane de oameni este horoscopul. Apare zilnic în ziare, la radio, la televizor. Oamenilor li se inoculează ideea că depind de astre, li se spune ce să facă şi ce să nu facă, creează dependenţă. Oamenii citesc mai mult horoscopul decât Biblia, şi spun despre ei că sunt creştini. Profilul vrăjitorului este foarte bine prezentat de apostolul Pavel, aşa cum citim: Faptele Apostolilor 13:6-10 „După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, prooroc mincinos, un Iudeu, cu numele Bar-Isus, care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înţelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba şi pe Saul, şi şi-a arătat dorinţa să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Elima, vrăjitorul, -căci aşa se tâlcuieşte numele lui - le stătea împotrivă, şi căuta să abată pe dregător de la credinţă. Atunci Saul, care se mai numeşte şi Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a uitat ţintă la el, şi a zis: „Om plin de toată viclenia şi de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaş al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului?"

Vrăjitorul este de fapt un prooroc mincinos, viclean, rău, vrăjmaş al neprihănirii, în realitate fiu al dracului.

Această definire pare caustică şi inacceptabilă de către mulţi creştini, în opinia dânşilor este jignitoare o astfel de etichetă. în fapt nu este nimic exagerat, ci mai degrabă dureros de real. Acest tip de personaje s-a strecurat din belşug în interiorul Bisericii pe parcursul istoriei şi a deturnat, compromis, confiscat multe dintre acţiunile menite a fi adevărate mărturii creştine.

68

69

Isus Cristos nu se sfieşte să denunţe existenţa şi acţiunile celor încălţaţi în papucii ocultismului, îi demască tocmai pentru ca fiecare să avem dovezile necesare pentru a ne feri de ei şi acţiunile lor. Cine se lasă înşelat este direct responsabil pentru atitudinea pe care şi-o asumă.

Textul ce urmează rămâne unul de referinţă pentru depistarea ocultismului actual ce se răspândeşte cu repeziciune în creştinism.
„Păziţi-vă de prooroci mincinoşi. Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori. Ii veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat şi aruncat în foc. Aşa că după roadele lor îi veţi cunoaşte. Nu orişicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege" (Matei 7:15-23).
Acest fel de personaje vor citi, interpreta şi explica textele Bibliei rupte din context alegându-le pe cele care vorbesc cu precădere despre vise, viitor, lucruri ascunse, neînţelese, vedenii, proorocii, minuni, vindecări. în acelaşi timp devin violenţi, ameninţători, obraznici, activi în învăţături false şi vor invoca la nesfârşit numele Isus. Avertizarea Domnului Isus trebuie luată în seamă cu toată seriozitatea mai ales de către creştinii din aceste timpuri. „Atunci dacă vă va spune cineva: „Iată, Cristosul este aici sau acolo" să nu-1 credeţi. Căci se vor scula Cristoşi mincinoşi şi

prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată, că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: „Iată-L în pustie" să nu vă duceţi acolo! „Iată-L în odăiţe ascunse" să nu credeţi. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului" (Matei 24:23-27).
Papucii ocultismului, superstiţiei, vrăjitoriei, horoscopului, ghicitoriei sau cum s-or mai numi, se simt foarte bine pe picioarele creştinilor. Cei ce îi încalţă devin deodată mai profunzi, mistici, spirituali, lor le place să se numească sfinţi, treziţi, ei sunt mai preocupaţi cu descoperirile lucrurilor adânci, petrec nopţi întregi în întruniri de rugăciuni, meditaţii, stăruinţe. Toate aceste lucruri par frumoase şi pot fi chiar sincere şi bine intenţionate, problema este că trebuie comparate cu viaţa Domnului Isus pentru conformitate. Dacă sunt aspecte care nu se regăsesc în modul de viaţă practicat, învăţat, transmis de Domnul Isus, atunci se cere foarte mare atenţie. Tot ce diferă de învăţătura Domnului Isus oricât ar părea de spiritual, trebuie respins categoric, ele sunt fructele oprite aducătoare de înşelăciune, pedeapsă, moarte. Te poţi considera spiritual, dar să fii călăuzit de spiritul cel rău.
încă de timpuriu în interiorul bisericilor s-au găsit fani ai papucilor ocultismului. Apostolul Petru îi demască astfel; „în norod s-au ridicat şi prooroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulţi îi vor urma în destrăbălările lor. Şi, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. în lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osânda îi paşte de multă vreme, şi pierzarea lor nu dormitează" (2 Petru 2:1-3).

Apostolul Ioan îi demască la fel scriind; „Prea iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: Orice duh,

care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit. El chiar este în lume acum. Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, şi lumea îi ascultă" (1 Ioan 4:1-5)

Apostolul Pavel are câteva precizări pe care le citez; „Ştiu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma; şi se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor" (Faptele Apostolilor 20:29f). „...din pricina fraţilor mincinoşi, furişaţi şi strecuraţi printre noi, ca să pândească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie; noi nu ne-am supus şi nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi" (Galateni 2:4f). „...va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gândi la urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor. îşi vor întoarce urechea de la adevăr, şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite" (2 Timotei 4:3f).

Iuda are şi el câteva referiri la aceleaşi categorii de persoane astfel; „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scrişi de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioşi, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, şi tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân şi Domn Isus Cristos" (Iuda 1:4).

Mirajul viitorului necunoscut este ca un magnet pentru oameni. Diavolul le promite descoperirea lui prin intermediul

papucilor ocultismului făcându-i să se simtă mai sus decât alţii, mai spirituali decât alţii, mai importanţi. Ce nu le spune diavolul este că după ce îi încalţă astfel îi omoară la foc mic.

Pe de altă parte Domnul Isus Cristos asigură un viitor binecuvântat pentru fiecare persoană care doreşte să se refugieze în El, şi astfel să devină biruitor aşa cum citim, „încolo, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui. îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţinea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti. De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul. Staţi gata, deci, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii, având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" (Efeseni 6:10-17).

Am citat toate aceste părţi din Sfânta Scriptură deoarece ele vorbesc despre o realitate de conflict între lumile spirituale. Soluţia vine din partea celor ce guvernează aceste lumi.

Satana oferă papucii ocultismului, el nu se supără deloc pe cei care se botează, frecventează bisericile, se implică în viaţa şi activitatea acestora, atât timp cât păstrează în picioare papucii daţi de el.

Domnul Isus are o altfel de soluţie care mai înainte de orice cere un lucru foarte bine exprimat cu toată fermitatea: ...Jos papucii! Calea Domnului Isus este îngustă aşa că nu sunt de niciun folos papucii dăbălaţi, slinoşi, urât mirositori cu trofee din capete de câini şi hiene moarte. Calea îngustă duce în sus, orice fel de papuci ce îngreunează

înaintarea nu îşi au rostul, ei mai degrabă încurcă, deci, ...jos cu ei! Calea Domnului este luminată, nu avem nevoie de niciun fel de presupuneri, ghiciri, descoperiri, desculţ nu se rătăceşte nimeni, încălţat nu mai simte drumul.
La început de drum, fiecare persoană care doreşte sincer să fie în Cristos va descălţa papucii în care a umblat până atunci.
Soluţia cea mai bună este aceasta: ...Jos papucii!

10. Papucii lumeşti

Papuci din lemn masiv scobiţi dintr-o singură bucată, enorm de grei, periculoşi, inutili, hazlii, păguboşi. Când plouă se umflă, la noroaie se încarcă, pe zăpadă şi gheţuş alunecă, la soare crapă. La alergare ţin pe loc, la vale rostogolesc, la deal trag înapoi. In societate sunt prea mulţi, în Biserică fac probleme, acasă miros urât, în rai nu pot intra.
Abordarea acestui subiect este ultra sensibilă şi naşte o serie de reacţii în lanţ, unele gălăgioase, violente, împotrivitoare, iar altele temperate de regret şi pocăinţă. Cu speranţa că vor fi măcar câteva persoane de acest fel cu care îndrăznesc să discut acest subiect, cât despre ceilalţi mă străduiesc cel puţin să îi determin să aibă curiozitatea de a privi în Scriptură pentru edificare. Una dintre afirmaţiile profetului Isaia m-a stimulat să privesc cu atenţie la papucii lumeşti: „Vai de cei ce numesc răul bine, şi binele rău, care spun că întunericul este lumină, şi lumina întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceaţă, şi dulceaţa în loc de amărăciune!"(Isaia 5:20). Cuvintele aceste sunt dureros de actuale.
Termenii lumesc, firesc, întuneric, fiii întunericului, morţi în păcate, fiii veacului, definesc persoanele care prin decizia lor conştientă se împotrivesc lui Dumnezeu şi dragostei Lui, aceştia trăiesc în tovărăşia diavolului şi dacă rămân acolo vor petrece veşnicia alături de diavol în iad. Pentru a trece din

tabăra diavolului în prezenţa lui Dumnezeu este nevoie ca mai întâi să descalţe papucii lumeşti.
Papucii lumeşti au creat mari probleme bisericii din Corint. 1 Corinteni 3:1-4 „...fraţilor, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumeşti, ca unor prunci în Cristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteaţi suferi; şi nici acum chiar nu le puteţi suferi, Pentru că tot lumeşti sunteţi. în adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri şi dezbinări, nu sunteţi voi lumeşti şi nu trăiţi voi în felul celorlalţi oameni? Când unul zice: „Eu sunt al lui Pavel!" Şi altul: „Eu sunt al lui Apolo": nu sunteţi voi oameni de lume"?
Soluţia recomandată de apostolul Pavel este clară, ...jos papucii! „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?" (2 Corinteni 6:14). O identitate nouă şi o umblare nouă, devine realitate numai dacă sunt ...jos papucii! „Odinioară eraţi întuneric; dar acum sunteţi lumină în Domnul. Umblaţi, deci, ca nişte copii ai luminii" (Efeseni 5:8).

Apostolul Pavel îi cere insistent lui Timotei să păstreze ...jos papucii lumeşti. „Timotee, păzeşte ce ţi s-a încredinţat; fereşte-te de flecăriile lumeşti şi de împotrivirile ştiinţei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii şi au rătăcit cu privire la credinţă" (1 Timotei 6:20f). „Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti; căci cei ce le ţin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Şi cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu şi Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a şi venit învierea, şi răstoarnă credinţa unora. Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui"; şi:

„Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!" (2 Timotei 2:16-19).

Pentru acţiunea descălţării papucilor lumeşti ne vine în ajutor harul lui Dumnezeu care „ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie" (Tit 2:12).

Papucii lumeşti sunt cel mai greu de... pus jos. Ei compromit degradând la maxim viaţa religioasă personală cât şi cea de grup. „Religiunea curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume" (Iacov 1:27). Se impune o atitudine de veghere colectivă şi cooperarea tuturor membrilor în egală măsură. „Vegheaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi-născut" (Evrei 12:16).

Din altă perspectivă iminenţa descălţării papucilor lumeşti se cere din pricina statutului preoţesc şi al slujbei de a răspândi lumină. „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi 1-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:9).

Accesul în prezenţa naturii dumnezeieşti, părtăşie şi adevăr sunt condiţionate de descălţarea papucilor lumeşti. Aşa ne spun cuvintele, „prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să *ne facem* părtaşi firii dumnezeieşti, după ce *am* fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte" (2 Petru 1:4). „Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul" (lloanl:6).

Pare un lucru ciudat, dar adevărat, faptul că iubirea se exprimă şi la nivelul picioarelor. Papucii pe care îi avem în picioare ne arată pe cine iubim cu adevărat! Cel puţin aşa văd eu că se exprimă loan când scrie; „Nu iubiţi lumea, nici

lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac" (1 Ioan 2:15-17).

Dacă suntem de acord că pe Dumnezeu nu îl interesează lucrurile exterioare ci numai inima, va trebui să avem o explicaţie plauzibilă de ce se uită la încălţăminte. După cum citesc în Biblie pentru mine este foarte clar că Dumnezeu ne cere un echilibru adecvat între interior şi exterior. Biblia vorbeşte despre încălţăminte, haine, podoabe, faţă, trup, cuget.

Ca să nu planeze niciun fel de suspiciune sau neclaritate în zona papucilor lumeşti deosebit de periculoşi pentru orice creştin sincer, să privim la abordarea apostolului Pavel.

„Firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti:

Sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi" (Galateni 5:17).
Incompatibilitatea firescului cu duhovnicescul este foarte bine delimitată de Dumnezeu prin cuvintele Bibliei şi de către Domnul Isus Cristos prin naşterea din nou.
Papucii lumeşti atrag tot ce întâlnesc şi se poate de pe drumurile pe unde călătoresc. Iată câteva dintre adaosurile ca se depun sârguincios pe aceşti papuci. Ele devin atât de evidente încât nimeni nu le poate tăgădui.
„Faptele firii pământeşti sunt cunoscute, şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările, şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu" (Galateni 5:19-19).
„Omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea, şi lăcomia, care este o

închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării" (Coloseni 3:5f).
„Curvia sau orice altfel de necurăţie sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase; ci mai de grabă cuvinte de mulţumire. Căci ştiţi bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moştenire în împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înşele cu vorbe deşerte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători. Să nu vă întovărăşiţi, deci, deloc cu ei. Odinioară eraţi întuneric; dar acum sunteţi lumină în Domnul. Umblaţi, deci, ca nişte copii ai luminii" (Efeseni 5:3-8).
Fraţilor, aceste lucruri se leagă de papucii lumeşti şi îi însoţesc pretutindeni, acasă, pe stradă, în societate, în biserici. Ele sunt prezente, există, se dezvoltă, transpiră, miros, şuşotesc, fac gălăgie, sustrag atenţia, lucrează, sunt vii. Din papucii lumeşti din lemn masiv se scurge un lichid care întinează totul în jur, el nu poate fi contracarat cu alte soluţii de compromis, toleranţă, răbdare, îngăduinţă, dragoste, amabilitate. Soluţia de a scăpa de faptele firii pământeşti este una singură: ...Jos papucii! Nu mâine, ci azi, nu după ce mai întâi îi descalţă alţii, ci începând cu mine. Orice amânare, justificare, sau ignorare a lor, ne apropie cu fiecare pas de iad şi de mânia lui Dumnezeu, tot mai departe de împărăţia lui Dumnezeu.
Mai întâi ...jos papucii lumeşti, apoi vin cei duhovniceşti.
Numai cu ei putem culege roadă Duhului; „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Cristos Isus, şi-au răstignit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei. Dacă trăim Duhul, să şi umblăm prin Duhul" (Galateni 5:22 -25).

Numai cu papucii duhovniceşti se ajunge la „înnoire în duhul minţii noastre, îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul, eliberaţi din minciună: „vorbind adevărul" pentru că suntem mădulare unii altora, n-apune soarele peste mânia noastră, nu dăm prilej diavolului, nu mai furăm; ci mai degrabă să lucrăm cu mâinile la ceva bun, ca să avem ce să dăm celui lipsit. Niciun cuvânt stricat să nu ne iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-1 aud. Nu întristăm pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care am fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune,

orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate a pierit din mijlocul nostru. Dimpotrivă, suntem buni unii cu alţii, miloşi, şi ne iertăm unul pe altul, cum ne-a iertat şi Dumnezeu pe noi în Hristos" (adaptare după Efeseni 4:23 - 32).
Ei, cum sună? Se regăsesc aceste atitudini în noi? Ele sunt reale numai după ce au fost puşi jos papucii lumeşti şi am primit în locul lor pe cei duhovniceşti.
80

11. Papucii limitării de sine

Fie că avem deja toţi papucii amintiţi anterior sau doar o parte dintre ei, papucii limitării de sine nu pot fi evitaţi. Aceştia sunt papuci din cârpă de sac şi talpă din monton. Arată ca nişte şosete enorme încălţate peste bocancii pe care oamenii bătrâni îi poartă pe timpul iernii să facă faţă alunecuşului. Dizgraţioşi, dar necesari. Stârnesc râsul copiilor, curiozitatea străinilor care să grăbesc să imortalizeze momentul cu telefonul mobil. Şi, ca imaginea să fie completă, se pot lua în considerare şi bucăţile de frânghii înnodate cu care se strâng bine să nu cadă de pe picioare. Sunt câteva aspecte ce se pot lua în considerare.
Nivelul de înţelegere. Poate fi depăşit numai când cel în cauză îşi asumă imperativul: ...Jos papucii! Soluţia o avem descrisă în câteva texte pe care le vom cita.
Matei 11:28-30 „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară."
Romani 12:lf „Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii
81
voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită".
Iacov 1:5-8 „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât şi nestatornic în toate căile sale".
Puterea Cuvântului vine din autoritatea Lui din moment ce este rostit de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. In această situaţie lucrează principiul ...jos papucii! sau: niciunpas mai departe!
A doua problemă este legată de capacitatea de exprimare.
în trupul Domnului Isus, în Biserică, fiecare persoană are suficient de lucru potrivit cu darul primit în folosul altuia, se cere atenţie la detalii, fac ce trebuie, ce îmi cere Domnul, cu darul de slujire pe care îl am, în acord cu rânduiala pusă de Duhul Sfânt? Sau, fac ce vreau eu, cum îmi place mie, cu ce cer eu de la Dumnezeu?

în cazul doi sunt întâmpinat de imperativul: ...Jos papucii! Iată câteva clarificări biblice:
1 Corinteni 12:4-14 „Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi. Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh; altuia credinţa, prin acelaşi Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin acelaşi Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; şi altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voieşte.
82
Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, cu toate că Sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Cristos. Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe".
Pentru orice interpretare altfel decât textul scris soluţia este ...jos papucii! Nu Dumnezeu trebuie să retracteze Cuvintele Sale ci omul interpretările personale!
Romani 12:3-9 „Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă pe care a împarţit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, şi mădularele n-au toate aceeaşi slujbă, tot aşa, şi noi, care suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Cristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-1 întrebuinţeze după măsura credinţei lui. Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură. Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuieşte, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie. Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, şi lipiţi-vă tare de bine".
Dacă Dumnezeu îmi cere să mă exprim îmi dă şi capacitatea să o fac, corect, calificat, cu demnitate, spre zidire, dacă nu îmi cere şi o fac împotriva Lui, să nu mă mir că dărâm, dezbin, mint, înşel, amăgesc şi pentru aceasta ajung în iad, nu în Rai. Până nu-i prea târziu să pun azi ...jos papucii! Dacă mai am vreun dubiu este bine să privesc atent la Matei 7:15-23 „Păziţi-vă de prooroci mincinoşi. Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori. îi veţi
83
cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat şi aruncat în foc. Aşa că după roadele lor îi veţi cunoaşte. Nu orişicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege."
A treia caracteristică a papucilor limitării de sine este maturitatea spirituală. Şi acest aspect este clarificat. Iată cum: 1 Petru 2:l-4a „Lepădaţi, deci, orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă şi de clevetire; şi, ca nişte prunci născuţi

de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire, dacă aţi gustat într-adevăr că bun este Domnul. Apropiaţi-vă de El..."
Efeseni 4:11-16 „Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste".
84
Evrei 5:12-14 „în adevăr, voi care de mult trebuia să fiţi învăţători, aveţi iarăşi trebuinţă de cineva să vă înveţe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare. Şi oricine nu se hrăneşte decât cu lapte, nu este obişnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul".
în faţa Scripturii citită, înţeleasă, interpretată, propovăduită, aplicată în contextul ei prin Duhul Sfânt nu este niciun fel de confuzie sau contradicţie. Pentru a ajunge la maturitatea spirituală necesară, se cere un singur lucru, ...jos papucii!
Al patrulea aspect legat de limitarea de sine este cel referitor la sănătatea fizică.
în ceea ce priveşte boala sau neputinţele trupeşti, ele nu sunt un handicap pentru apropierea de Dumnezeu şi sfinţenia Lui. Nu trebuie să se ajungă sub nicio formă la disperare, şi nici nu se cuvine să ispitim pe Domnul încercând să îl determinăm forţat să ne vindece. El ştie mai bine decât noi ce este mai bine pentru noi, şi ne va da lucrul acela îngăduindu-ne să-I fim plăcuţi.
2 Corinteni 12:7-10 „Şi ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un ţepuş în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, şi să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-1 ia. Şi El mi-a zis: „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită." Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Cristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare".
Filipeni 4:12f „Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug. în totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi
85
flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Cristos, care mă întăreşte".
In încheierea acestui capitol voi invoca cuvintele pe care le-a folosit Domnul Isus Cristos vorbind cu apostolul Petru în prezenţa celorlalţi apostoli după învierea Sa. „Adevărat, adevărat, îţi spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile, şi altul te va încinge, şi te va duce unde nu vei voi." A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Şi, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine"(Ioan 21:18f).
Condiţia ca o persoană să fie folosită cu succes de Dumnezeu nu este condiţia fizică a sănătăţii ei trupeşti, ci graba cu care este dispus să asculte atunci când i se cere: ...Jos papucii!

12. Papucii diplomaţiei

Am lăsat la urmă de tot această pereche de papuci din câteva considerente. In ultimul timp au o mare căutare, se răspândesc cu repeziciune şi au pătruns în toate sferele sociale, inclusiv cele religioase. Se vând uimitor de bine şi la preţ bun. Sunt făcuţi manual, fapt ce justifică preţul din imitaţie de piele, nici nu se observă că nu sunt naturali şi au un croi suplu. Se fixează cu uşurinţă peste toţi ceilalţi papuci anteriori, îi acoperă foarte bine. Culoarea lor este nedefinită cu un strat suficient de lac. Oglinda lor impresionează. Trecătorii se văd în oglinda lor, şi impun respect. Se fac de obicei la comandă şi necesită o perioadă de antrenament într-un grup experimentat.
Papucii diplomaţiei corespund întru totul definiţiei diplomaţiei, adică „comportare abilă, subtilă, şireată". De aceea odată cu comandarea lor la un furnizor autorizat se face şi înscrierea la o şcoală acreditată de Ministerul învăţământului. Sunt obligatorii câteva lecţii fără de care aceşti papuci nu funcţionează. Iată câteva dintre aceste lecţii:
l-Nu critica.
Aşa se începe. Regula de aur. Oriunde ai ajunge, orice ai vedea, orice s-ar spune, oricum ar fi, indiferent dacă îţi place sau nu, dacă eşti de acord sau nu, dacă este de calitate sau mediocru, dacă te interesează sau nu, abţine-te, zâmbeşte, apreciază. Atenţie mare la picioare, păstrează toată talpa pe podea, nu bate nerăbdător din picior s-ar putea să sune a gol

papucii şi ai ratat tot. Mare băgare de seamă să nu fie vârful picioarelor îndreptate către uşă, observatorii fini, ceilalţi diplomaţi din sală vor înţelege că eşti gata să dezertezi. Un diplomat nu îşi poate permite un astfel de eşec. S-ar putea aduce daune morale furnizorului de papuci şi va trebui să plăteşti despăgubiri considerabile.
2-Nu contrazice.
Fii amabil, nu te costă nimic în plus, ai plătit deja destul pe papuci. Păstrează zâmbetul aprobator, înclină uşor, discret din cap, păstrează ochii luminoşi. Cine contrazice devine suspect, poate ofensa persoane influente, fii abil, dovedeşte înţelegere. Nu au niciun fel de importanţă aspectele morale, religioase, politice, totul este relativ, cel mai important lucru de pe lume este diplomaţia. Aici cărţile se joacă, se iau hotărârile importante, se deschid uşile şi apar oportunităţile adevărate, înainte de a intra într-o anumită locaţie, lustruieşte conştiincios papucii, să fie oglindă.
3-Nu întreba
Ascultă, un diplomat adevărat ştie să asculte, exersează continuu ascultarea. Dacă pui întrebări deranjezi, pari neinstruit, creezi rumoare, devii vulnerabil, perturbezi buna desfăşurare a discursului. Cine întreabă se expune public şi va fi pus la punct tot public. Abţine-te, muşcă-ţi limba, gândeşte-te la papuci şi nu întreba pentru nimic în lume. Cine pune întrebări devine o persoană incomodă, stranie, ciudată, care inevitabil stârneşte prejudecăţi, spaimă. Riscă să fie neînţeles, interpretat greşit, ocolit, marginalizat.
4-Discursul impersonal
Când eşti invitat la cuvânt oriunde ai fi, în orice loc, cu orice ocazie, fii atent să nu te adresezi direct, intimidezi, îi poţi pune pe ascultători într-o situaţie incomodă. Apreciază, zâmbeşte, chiar dacă eşti la amvonul unei confesiuni religioase şi ar trebui să rosteşti cuvinte de genul „bogatul din iad se
ruga...", zâmbeşte, nu te încrunta, fii jovial. Nu impune, lasă oamenilor posibilitatea să decidă pentru ei, nu insista, nu cere decizie imediată, prezintă-le mai multe opinii şi variante, nu eşti Dumnezeu, eşti diplomat şi asta contează. Pe parcursul discursului dacă este nevoie să ilustrezi cu diferite exemple, nu le alege din contemporaneitate,

foloseşte-le din istorie, de la alte popoare, de la oameni de succes. Spune oamenilor ce le place să asculte, fă o glumă, creează atmosferă, fii simpatic, atractiv, foloseşte gesturi largi, ample, zâmbeşte cât mai mult, fii dulce, câştigă-i de partea ta, aşa nu vei pierde niciodată. Oricum tu nu îi schimbi, ei te pot schimba pe tine cu altcineva, deci fii prevăzător.

Aşa văd eu busola diplomaţiei care se predă obligatoriu în şcolile pregătitoare, inclusiv cele teologice, pentru toţi cei ce doresc să aibă papucii diplomaţiei pe picioarele lor. Acestora le vine Dumnezeu în întâmpinare şi le cere: ...Jos papucii! Moise a fost pregătit să fie un diplomat de carieră avea toate abilităţile necesare inclusiv încălţămintea în picioare, pentru binele lui, pentru mântuirea lui şi a poporului EVREU, pentru noua slujbă la care 1-a chemat Dumnezeu pe Moise, pentru noua experienţă de reprezentant special al lui Dumnezeu, pentru minunile la care urma să fie părtaş, pentru veşnicia lui, i s-a cerut, scurt, clar, direct, imperativ: ...Jos papucii!

Un diplomat al lui Dumnezeu are altfel de încălţăminte şi altfel de busolă.

1-Transmite Cuvântul lui Dumnezeu cu acurateţe.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Timotei 3:16f). „Spune lucrurile acestea, sfătuieşte şi mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te dispreţuiască" (Tit 2:15) „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul,

încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii"(Evrei 4:12). Pentru ca un om să poată rosti cu toată responsabilitatea acest fel de cuvinte este nevoie mai înainte de orice, în faţa lui Dumnezeu să pună ...jos papucii! Apoi va primi autoritate, călăuzirea Duhului Sfânt, înţelepciune, tărie să treacă prin orice, inclusiv respingere. Prima lui dorinţă este să transmită cu acurateţe mesajul lui Dumnezeu.

2- Vorbeşte clar, direct, contemporan, întreabă.

„Ilie s-a apropiat de tot poporul şi a zis: „Până când vreţi să şchiopătaţi de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeţi după El; iar dacă este Baal, mergeţi după Baal!" Poporul nu i-a răspuns nimic..." (1 împăraţi 18:21)

Iată cum arată profilul unui diplomat al lui Dumnezeu după ce mai întâi el însuşi şi-a scos încălţămintele la cuvântul lui Dumnezeu: „Acum, temeţi-vă de Domnul, şi slujiţi-I cu scumpătate şi credincioşie. Depărtaţi dumnezeii cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Râu şi în Egipt, şi slujiţi Domnului. Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinţii voştri dincolo de Râu sau dumnezeilor Amoriţilor în a căror ţară locuiţi, cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului". Poporul a răspuns şi a zis: „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul, şi să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei, pe noi şi pe părinţii noştri; El a făcut înaintea ochilor noştri acele minuni mari, şi ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmat şi în mijlocul tuturor popoarelor, pe la care am trecut. El a izgonit dinaintea noastră pe toate popoarele, şi pe Amoriţii care locuiau ţara aceasta. Şi noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru." Iosua a zis poporului: „Voi nu veţi putea să slujiţi Domnului, căci este un Dumnezeu Sfânt, un Dumnezeu gelos; El nu vă va ierta fărădelegile şi păcatele. Când veţi părăsi pe Domnul, şi veţi

sluji unor dumnezei străini, El Se va întoarce, şi vă va face rău, şi vă va nimici, după ce v-a făcut bine". Poporul i-a zis lui Iosua: „Nu! căci vom sluji Domnului". Iosua a

zis poporului: „Voi Sunteţi martori împotriva voastră înşivă că aţi ales pe Domnul, ca să-I slujiţi." Ei au răspuns: „Suntem martori!" „Scoateţi, deci, dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, şi întoarceţi-vă inima spre Domnul, Dumnezeul lui Israel." Şi poporul i-a zis lui Iosua: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, şi vom asculta glasul Lui". Iosua a făcut în ziua aceea un legământ cu poporul, şi i-a dat legi şi porunci, la Sihem" (Iosua 24:14-25).
Mesajul clar, direct, puternic, rezonează în cei care doresc din toată inima să fie plăcuţi lui Dumnezeu şi va fi respins de către cei care nu vor să aibă nimic comun cu Domnul.
3-Un om al lui Dumnezeu trăieşte ceea ce îi cere Dumnezeu şi ce cere el altora.
El şi casa lui vor sluji Domnului. Fiecare mesager al lui Dumnezeu are o familie care îi aparţine şi care îi este sprijin. Este un adevărat privilegiu pentru orice slujitor să poată trăi această experienţă unică.
Cu aceasta am spus cred foarte mult din tot ce se poate spune. în rest ...jos papucii!
91

Concluzii

Fiecare ne purtăm propria încălţăminte peste tot unde mergem, fapt ce ne permite sau interzice să parcurgem anumite drumuri. Papucii noştri ne duc spre binecuvântări sau blesteme, bucurii sau necazuri, probleme sau soluţii, viaţă sau moarte, apropiere sau depărtare de Dumnezeu.
Am pornit de la textul citit, m-am oprit asupra sintagmei *^coate-ţi încălţămintele din picioare "* reformulând-o: ...„Jos papucii" şi am indus câteva posibile încălţăminte pe care oamenii le-ar putea purta. Am privit la Moise şi la mine, am încercat să înţeleg asemănările, deosebirile şi, după logica mea, am enumerat metaforic câteva perechi de încălţăminte.
Mi-am imaginat că o persoană poarta continuu aceste încălţăminte una peste alta mutilându-şi piciorul într-o metaforică „copită" dizgraţioasă, insensibilă şi distructivă. Vedeam oameni împovăraţi, robi ai propriilor încălţăminte cu un mers anevoios, nesigur, complicat. Din pricina lor le este imposibil să meargă pe calea Domnului Isus Cristos, până şi creştinii nu pot să nu lărgească cât de mult „calea îngustă" din simplu motiv că nu le încap propriile încălţăminte.
Faptul că nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu încălţat este deja adeverit de cuvintele Sfintelor Scripturi care ne aduc la cunoştinţă acest principiu minim obligatoriu fiecăruia dintre noi care dorim sincer să mergem pe calea ce duce în împărăţia lui Dumnezeu.
Lui Moise i s-a cerut: *„scoate-ţi încălţămintele din picioare "!*
Lui Iosua i s-a cerut la fel, „Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii, şi s-a uitat. Şi iată un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el, şi i-a zis: „Eşti dintre ai noştri sau dintre vrăjmaşii noştri?" El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia
92
oştirii Domnului, şi acum am venit." Iosua s-a aruncat cu faţa la pământ, s-a închinat, şi I-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?" Şi Căpetenia oştirii Domnului i-a zis lui Iosua: „Scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care stai este Sfânt." Şi Iosua a făcut aşa" (Iosua 5:13-15).
Solomon scrie poporului Israel cuvintele din; Eclesiastul 5:1-4 *^ăzeşte-ţi piciorul,*
când intri în Casa lui Dumnezeu, şi apropie-te mai bine să asculţi, decât să aduci jertfa nebunilor; căci ei nu ştiu că fac rău cu aceasta. Nu te grăbi să deschizi gura, şi să nu-ţi rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, şi tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe. Căci, dacă visurile se nasc din

mulţimea grijilor, prostia nebunului se cunoaşte din mulţimea cuvintelor. Dacă ai făcut o juruinţă lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlineşti, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlineşte juruinţă pe care ai făcut-o".
Domnul Isus le spală picioarele ucenicilor Săi; „Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor, şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins. A venit, deci, la Simon Petru. Şi Petru I-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?" Drept răspuns, Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea." Petru I-a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!" Isus i-a răspuns: *„J)acă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine."* „Doamne" I-a zis Simon Petru „nu numai picioarele, dar şi mâinile şi capul!" Isus i-a zis: „Cine s-a scăldat n-are trebuinţă să-şi spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; şi voi sunteţi curaţi, dar nu toţi" (Ioan 13:5-9).
Apostolul Pavel scrie pentru cunoştinţa tuturor creştinilor că biruinţa faţă de orice uneltire a diavolului este a celor ce au „... *picioarele încălţate* cu râvna Evangheliei păcii" (Efeseni 6:15).
Apostolul Ioan scrie şi el Bisericii despre beneficiile umblării cu Domnul folosind cuvintele „Vestea pe care am

auzit-o de la El şi pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, şi în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat" (1 Ioan 1:5-7).
Dumnezeu nu descalţă pe nimeni cu forţa.
El are în vedere binele cel mai bun pentru persoana în cauză de aceea îi adresează cuvintele pe care le-a spus lui Moise; *„scoate-ţi încălţămintele din picioare"!!!*
Pentru a interveni în noi este nevoie de acceptul personal şi necondiţionat în vederea scoaterii încălţămintelor personale.
Dacă ne gândim la viitorul nostru etern, acum este momentul cel mai potrivit să ne luăm puţin timp pentru a ne examina cu atenţie încălţămintele pe care le purtăm şi este nevoie să ne asumăm propria descălţare.
La ce ne-ar folosi dacă am face parte din naţia aleasă de Dumnezeu, dacă am avea cea mai înaltă educaţie, dacă am face parte dintre cei mai blânzi oameni de pe pământ, dacă am avea cea mai mare bogăţie, dacă am fi din cea mai selectă societate, din cea mai veche şi îngustă religie, şi am avea cea mai originală opinie şi cu toate acestea am decide să ne vedem de drumul nostru în viaţă ignorând principiul scoaterii încălţămintelor ?
Nimeni nu poate urma încălţat pe Dumnezeu!
Nimeni nu este mai presus de Dumnezeu!
Ce vom decide?
Când?
De ce nu acum?
Umblarea fiecăruia dintre noi este potrivită cu încălţămintea pe care o purtăm. Ne luăm încălţămintea de care avem nevoie pe drumul pe care mergem dacă dorim să ajungem cu bine la destinaţie.
Fie dar să luăm decizia înţeleaptă. întotdeauna când Dumnezeu ne cere să renunţăm la un lucru are pregătit pentru noi ceva mult, mult mai bun, inclusiv papuci mai buni.
Veniţi să ne asumăm ascultarea de Domnul şi să ne lepădăm opincile incomode ca să putem umbla în lumină şi părtăşie cu Domnul şi unii cu alţii.

94
95

Bibliografie

BIBLIA versiunea Dumitru Cornilescu DEX online http://dexonline.ro/

96

loan Rusu s-a născut la 11 aprilie 1955, în Soporul de Câmpie, judeţul Cluj, ____I părinţii loan şi Raveca.

Educaţia:

- *Seminarul Teologic Baptist,* Bucureşti, 1984-1988;
- Licenţiat în Teologie, 1993;
- MA şi MDIV în *Biblical Studies* la *Central Baptist Theological Seminary,* PlymouthMN, 1999-2003.

Cariera: Pastor, Biserica Creştină Baptistă, 1988-2009.

Publicaţii:

- *Disciplina în Biserică,* 1988, Bucureşti; » *Evanghelizarea în Biserica Primară,* 1992, Bucureşti;
- *10 Trepte de cunoaştere a Domnului Isus Cristos,* 2008, Ed. Făclia, Oradea;
- *Redescoperirea uceniciei,* 2009, Ed. Făclia Oradea;
- *Jos Papucii!,* 2010, Ed. Risoprint, Cluj-Napoca.

Fiindcă papucii umani nu sunt compatibili cu
căile sfinte ale lui Dumnezeu, este
nevoie ca să ne
descălţăm de propriu noştri papuci şi să încălţăm papucii
pe care Dumnezeu
ni-ipune la dispoziţie pentru ca umblarea
noastră să fie permisa în prezenţa Domnului.

Pentru comenzi:
Tel: 0766.525.177
E-mail: rusuioan55@yahoo.com

-, ■■■■■•'; i r; £-'■'■ r'1 a. î ?] ■• \ r f\]

CSDSOPSQK]?)
Cluj-Napoca •2010
ISBN-978-973-53-0288-7